Escrocherie

IN ȚARA BASCHET BALULUI

Marea sală a sporturilor Madison Square Garden din orașul „Zgîrie norilor" se transformase, la un moment dat, într-un adevărat infern. Peste 16 000 de oameni, înnebuniți parcă, vociferau și gesticulau frenetic, fluierau și urlau ca fiarele... În acest vacarm de nedescris un singur om părea că face opinie separată, dînd dovadă de un calm imperturbabil. Pe nume Joseph Hacken, el ședea liniștit pe locul său din cel de al 14-lea rînd, cu un zîmbet ce-i trăda satisfacția.

Ce se întîmplase oare? Avusese loc meciul de baschet-ball din campionatul universitar american dintre echipele Dayton și Seton Hall. Era tocmai momentul în care arbitrii fluieraseră sfîrșitul partidei și echipele părăseau terenul. Pe foile de arbitraj fusese consemnată înfrîngerea lui Seton Hall la o diferență pe cît de apreciabilă, pe atît de neobișnuită: 35 puncte!

La prima vedere i s-ar fi părut oricui că nu s-a petrecut nimic deosebit, că nimic nu justifica larma și „risipa de energie" excesivă a celor prezenți. Într-adevăr, ce-ar fi putut să pară ieșit din comun din simplul fapt al încheierii unei obișnuite întîlniri de baschet-ball în țara acestui sport?

Și, totuși, scena ce a avut loc la Madison Square Garden n-a fost de loc întîmplătoare, după cum n-a fost lipsită nici de semnificații. Ea s-a datorat indignării de care au fost cuprinși înflăcărații suporteri ai ambelor echipe față de murdarele mașinațiuni de culise care au devenit astăzi la modă în sportul de peste Ocean. Presupunerile celor care au urmărit jocul au fost confirmate ulterior, cînd, ca urmare a dezvăluirilor privitoare la afacerile de mită și escrocherii din baschet-ballul universitar american, s-a iscat un scandal public de mari proporții, în care au fost implicați zeci de studenți din nu mai puțin de 15 școli superioare.

S-a dovedit, cu acest prilej, că, cele 35 de puncte avans cu care Dayton a obținut cîștig de cauză în fața lui Seton Hall n-au fost nicidecum rezultatul superiorității primei echipe asupra celei de a doua, ci urmarea directă a unei josnice afaceri de culise. Despre ce era vorba? Înainte de disputarea meciului, între Joseph Hacken și doi dintre jucătorii echipei Seton Hall, pe nume Art Hicks și Franck Gunther, a intervenit o „înțelegere", potrivit căreia în schimbul unei sume de 2.000 dolari (cîte 1.000 dolari de fiecare jucător), cei doi componenți ai echipei sus-amintite au avut „grijă" ca jocul să fie pierdut de... echipa lor cu o diferență de peste 6 puncte. Pe baza rezultatelor, „aranjate" dinainte, Hacken și prietenii săi au pariat pe echipa Dayton, realizînd cîștiguri uriașe. Este interesant faptul că bookmackerii au fost în acest caz la fel de perplexi ca și experții în baschet-ball, care se așteptau în cel mai bun caz la un succes la limită al echipei Dayton și nicidecum la o astfel de victorie comodă în fața unui adversar cu veleități recunoscute.

După cum recunoștea și ziarul marii burghezii vest-germane, „Die Welt", asemenea „aranjamente" sînt foarte frecvente în sportul universitar american.

UMOR

PUTEREA OBICEIULUI...

Fotograful la lucru...

... și la masă

Fără cuvinte

Soția șefului de gară are invitați la masă...

Desene de NELL COBAR

UMOR

ŞAH

V-aţi gîndit vreodată cît este de vechi şahul în ţara noastră? V-aţi întrebat poate cînd, pe ce căi şi sub ce formă a pătruns în Romînia acest joc străvechi? Chiar dacă aţi făcut aceasta răspunsul probabil că nu l-aţi putut da. Istoriografia şahistă românească este abia la începutul ei şi abia în ultimii ani au început să fie strînse informaţii ceva mai bogate privitoare la istoricul acestui joc în ţara noastră.

După cîte ştim, pentru prima oară a pus această problemă „Revista de şah" care a apărut în al treilea deceniu al secolului nostru. În numărul 4 din anul 1925, revista a publicat un articol intitulat „O chestiune interesantă" care ridica problema istoricului şahului în Romînia. Autorul atrăgea atenţia, între altele, asupra faptului că în dicţionarul lui Em. Grigoriţă (Buc. 1901, pag. 537) există cuvîntul „Şatrange" — formă premergătoare şahului de azi. Se ridica, pe bună dreptate problema: nu cumva şahul fusese cunoscut în

La biblioteca centrală de stat se găsesc două cărţi din secolul al XVIII-lea care prezintă un interes considerabil pentru istoriografia noastră şahistă. Este vorba de lucrările *„Naturliches Sauler Buch der Neurőfneter Spielplatzrarer, Kunste, Erster Theil..., Nuremberg 1781* şi *„La plus nouvelle Academie universelle des jeux au divertissements innocens"* vol. II, 1752, care cuprind şi capitolele rezervate şahului. Cînd au sosit aceste cărţi în ţara noastră, pe ce căi? Au fost cumva aduse în ţară chiar după apariţie şi au ajutat oare la formarea primilor jucători de şah de la noi?

ţara noastră şi sub forma sa mai veche de şatranj? Răspuns, atunci nu s-a dat. Articolul acesta a fost doar o iniţiativă izolată, părăsită apoi. Abia după două decenii, în 1947, *„Revista Romînă de Şah"*, al cărei director a fost maestrul Mihail Sadoveanu, şi în continuare, *„Revista de şah"* au început să manifeste un interes mai mare, constant, pentru a aduce contribuţii la întocmirea unei istorii a şahului în ţara noastră. Au început să apară informaţii răzleţe, interesante, mai ales cu privire la activitatea şahistă din veacul trecut şi de la începutul acestui veac.

Un şahist inimos, lucrător la biblioteca Academiei R.P.R., a adus amănunte cu privire la prima carte de şah apărută în ţara noastră. Este vorba de lucrarea „*Amicul Jocului de Schach, Theoreticu şi Practicu*", scrisă în 1872 de un maestru al timpului, A. Albin. Datorită acestei cărţi ştim acum cine erau pe atunci cei mai puternici jucători din ţară: M.K. Epureanu L. Wiest *(artistu)*, Major Scheletti, Theodorescu *(doctoru în medicină)*, Andrea *(translatoru la Ministeru de Externe)*, Sternfeld *(profesore)*, Banov *(proprietare)* etc., înşirare semnificativă pentru aria socială redusă în care a pătruns în acea epocă şahul.

Între cele mai vechi date privitoare la şahul romînesc, menţionate într-un merituos articol privind *„Începuturile şahului în ţara noastră"* din *„Revista de şah"* nr. 7/1957, sînt menţionate patronarea de către un prinţ Sturza, împreună cu marele scriitor rus Turgheniev, a turneului internaţional de la Baden-Baden 1870, o problemă apărută în revista franceză „La strategie" din 15 octombrie 1868 a lui Mihai Şuţu, prezenţa în ţara noastră a numeroase ediţii din cartea lui Phillidor „Analyse du jeu des echecs" (din care se poate deduce că au fost aduse de numeroşi romîni care în secolul XIX şi-au făcut studiile la Paris).

Aşadar, în 1957 se părea că cea mai veche dată în care se menţionează prezenţa şahului ţine de începutul deceniului al optulea din secolul trecut. Această dată avea însă să fie infirmată curînd...

Într-o carte apărută la Paris în 1959, „La perfection aux echecs" de F. Reinfeld a fost publicată şi următoarea diagramă care ne interesează direct:

C. EPUREANU

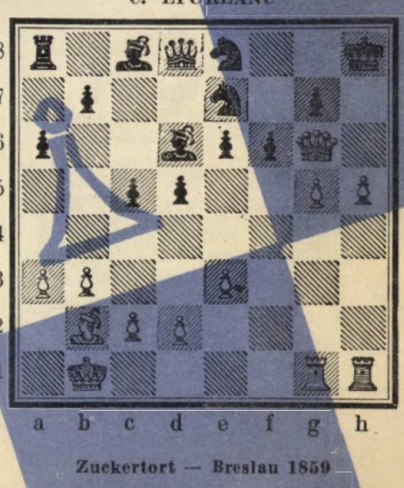

Zuckertort — Breslau 1859

Este vorba de acelaşi Epureanu, căruia îi este consacrată o schiţă „Şah şi Mat" a lui Ion Luca Caragiale. Diagrama prezintă un interes evident: este cea mai

ŞAH

veche partidă tipărită şi rămasă în literatura noastră şahistă.

Cu titlul de informaţie precizăm că Epureanu a pierdut această partidă, adversarul său — unul din puternicii jucători ai vremii — a cîştigat cu următoarea combinaţie: 1.g:f6!!C:g6 2.h:g6 şah, Rg8 3.Th8şah, R:h8 4.f7!! şi negrul a cedat.

Puţin timp după aceea, un colaborator al „*Revistei de şah*" publica o informaţie interesantă. Într-o localizare literară „Filozofia vistului" publicată în 1838 în „Alăuta Romînească", Mihail Kogălniceanu ironiza pe boierii care jucau cărţi — vistul. El arăta că, spre deosebire de Occident, unde se joacă mult cărţi, în Orient se află la loc de cinste un joc cu mari calităţi intelectuale, şahul.

A urmat apoi o altă descoperire, întîmplătoare. Cercetînd la Academia R.P.R. materiale pentru a completa biografia şefului de muzică militară de la Iaşi, Francis Ruşiţchi, muzicianul Viorel Cosma a descoperit un manuscris romînesc în cirilică al acestuia intitulat „Giocul şatrancii" — o tălmăcire a jocului de şah. Data de pe coperta manuscrisului dedicat generalului rus Kiseleff indica anul 1834!

Aşadar, începutul jocului de şah în ţara noastră a fost împins, pe baza unor menţiuni concrete, în al patrulea deceniu al secolului trecut!

Şi, totuşi, n-au fost folosite nici pe departe toate datele aflate la îndemînă, care atestă vechimea şahului romînesc! Nu au fost folosite, spre pildă, operele scriitorilor din secolul trecut. „*Ciocoii vechi şi noi*", primul nostru roman modern, o frescă a societăţii romîneşti de la mijlocul celui de-al doilea deceniu al secolului XIX, ne arată că şatranjul era pe atunci la loc de cinste. În anul 1814, cînd se petrece acţiunea cărţii, la o petrecere a beizadelei, şatranjul era printre distracţiile preferate. „Invitaţii trecură în acea odaie care era mobilată cu două sofale turceşti; pe una era o masă rotundă...; iar pe cealaltă erau table pentru jocul de *şatrange* şi pentru ţintar". Beizadeaua cu Hatmanul Cărăbuş „preferară jocul de şatrange".

O informaţie interesantă cu privire la începuturile şahului în Moldova am găsit şi în cartea lui N.A. Bogdan „*Din trecutul comerţului moldovenesc şi mai ales al celui ieşean*", apărută la Iaşi în 1925.

Arătînd cum au început modele şi galantariile în Iaşi prin anii 1840—1850, cum a avut loc schimbarea „anteriului" pe „frac" şi a „işlicului" pe „gibus", şi ce cuprindeau magaziile Iaşului, autorul citează un articol din „*Albina Romînească*" din 3.II.1846. În acest număr a fost publicat un articol „Magaziile Iaşului" din care reproducem:

„Regule obşteşti: în ziua de astăzi un om ce se respectează, un om de societate, un om de gust, într-un cuvînt un om ca toţi oamenii trebuie:

... *să joace şah şi să danseze polca* (s.a.)"

Prezenţa şahului şi (sau) a şantrajului în Ţările Romîneşti în prima jumătate a veacului trecut o atestă şi cîteva din dicţionarele epocii. În dicţionarul lui I.D. Negulici „*Vocabularul romanu de toate vorbele străbune repriimite pînă acum în limba romană şi de toate quelle que suntu a se mai primii de acum înainte şi mai ales în sciinţe*" (Bucureşti 1848) cuvîntului „Eşec" îi corespunde definiţia: „Un fel de joc oriental.. Vorba vine de la şeic ce înseamnă reţe". Iar într-un dicţionar german-romîn din 1852 al lui T. Stamate sînt cîteva cuvinte traduse referitoare la şah: „Schach: şahu (jocu)" „Rochen: (în jocu de şah) a roca, a strămuta reţele şi turnul"

În sfîrşit, în „*Dicţionăraşu romînescu de cuvinte tehnice şi altele greu de înţeles*" tot de T. Stamate (Iaşi 1856) cuvintele saku şi şahu sînt explicate prin: Un feliu de jocu cu 16 figuri de două culori pe o tablă pătrat' împărţit' în 64 căsuţe alternativu iarăşu de două culori; ce întîi figuri în jocul de şacu. Dau şacu, silescu pe reţe cu o alt' figur' să se strămute ori să se ferească, să se apere. Şahu matu se zice cînd reţele e închisu din toate părţile şi nu se mai poate feri".

Ţinînd seamă că de obicei apariţia şahului în alte ţări a fost menţionată în cronicile timpului cel puţin după 30—40 de ani de la răspîndirea jocului, putem considera ca în Moldova şi Muntenia jocul de şah este cunoscut cel puţin din secolul XVIII, şi nu abia în veacul trecut, cum se considera pînă acum.

N. VĂLUREANU

JOCURI

Completarea cercurilor

În acest desen se află trei pătrate formate din cîte 8 cercuri. Folosiţi cifrele între 1 şi 8 pentru a completa cercurile, astfel încît liniile orizontale ale pătratului de sus să dea 15, ale celui din mijloc 14 şi ale celui de jos 13. Dacă soluţiile vor fi bune, liniile verticale din dreapta şi stînga de sus pînă jos trebuie să dea 42 iar linia din mijloc 24.

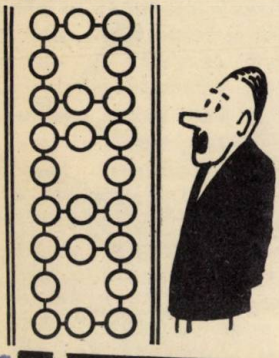

jocuri

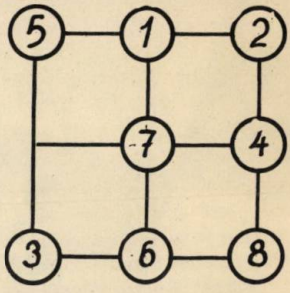

Cu 17 mişcări

În desenul de mai sus se află opt discuri numerotate. Manevraţi discurile în aşa fel încît ele să ajungă în ordinea numerelor (1,2,3,4,5,6,7,8) pe linia exterioară a pătratului. Vă înştiinţăm că sînt necesare 17 mişcări

jocuri

Total 100

Folosind în ordine cifre de 1 la 9 după cum vă prezentăm mai jos am obţinut totalul 100: $1 + (2 \times 3) + 4 + 5 + 67 + 8 + 9$. Vă invităm să găsiţi alte două soluţii similare care să dea total 100.

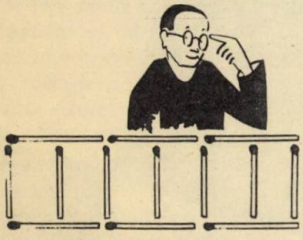

Din chibrituri

Desenul de mai sus cuprinzînd 6 casete egale a fost făcut din 13 chibrituri. Scoţînd un chibrit şi aranjînd restul de chibrituri altfel se pot obţine tot... 6 casete egale. Ştiţi cum să le aranjaţi?

JOCURI

Cu cifre şi culori

Acest tablou cuprinde 5 rînduri a cîte 5 piese, fiecare rînd avînd o altă culoare, iar fiecare piesă este numerotată în ordine (de la stînga la dreapta) de la 1 la 5. Vă cerem să mutaţi piesele în aşa fel încît pe nici o linie verticală, orizontală sau diagonală să nu aveţi vreo cifră sau vreo culoare de două ori.

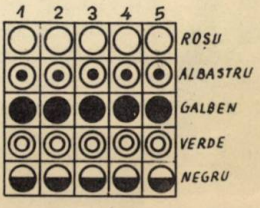

povestea IMPERMEABILULUI

Pînă s-a ajuns la crearea unei stofe bune impermeabile, au fost întîmpinate numeroase neplăceri. În Anglia, unde plouă mult, impermeabilele au început a avea căutare încă pe la jumătatea secolului al XVIII-lea. Ceea ce era mai prost era că în timpul verii, pe căldură, stofele impermeabile se cam înmuiau.

Nu de puține ori, gentlemenii spilcuiți, îmbrăcați în waterproofs-uri, luînd la brat doamnele, nu se mai puteau despărți. Cauciucul se topea iar mînecile impermeabilelor se încleiau. De aceea, o bucată de vreme a fost indicat mersul la... distanță.

antibiotice DIN LUMEA VEGETALĂ

Savantul sovietic Tokin din Tomsk, într-o lucrare științifică, arată eficacitatea unor antibiotice care se găsesc în unele plante. Astfel, sucul acestor plante ucide microorganismele care ne produc diverse boli, într-un timp mai scurt sau mai lung. De exemplu *ceapa* și *usturoiul* omoară anumiți microbi în 1—5 minute, hreanul în 1 pînă la 10 minute, *cetina de negi* și *mălinul* în 10 minute, *dafinul* în 12—15 minute, *măslinul* în 16 minute, *pelinul* în 25, *anghelica* în 30, *porumbarul*, *bozul* și *salcîmul galben* în 40, *molidul* și *levănțica* în 60 de minute. *Mujdeiul de ceapă și usturoi* este considerat ca preventiv în gripă.

Completarea cercurilor

Din chibrituri

SOLUȚIILE JOCURILOR

Cu cifre și culori

Rîndul 1: R1, A2, G3, V4, N5; rîndul 2: G4, V5, N1; R2, A3; rîndul 3: N2 R3, A4, G5, V1; rîndul 4: A5, G1, V2, N3, R4; rîndul 5: V3, N4, R5, A1, G2.

Cu 17 mișcări

Discurile trebuie mutate în ordinea următoare: 7, 6,3,7,6,1, 2,4,1, 3,8,1, 3,2,4,3,2.

Total 100

Prima soluție: $(1 \times 2) + 34 + 56 + 7 - 8 + 9 = 100$

A doua soluție: $1 + (2 \times 3) + (4 \times 5) - 6 + 7 + (8 \times 9) = 100$

din Pag. 158

FLUX

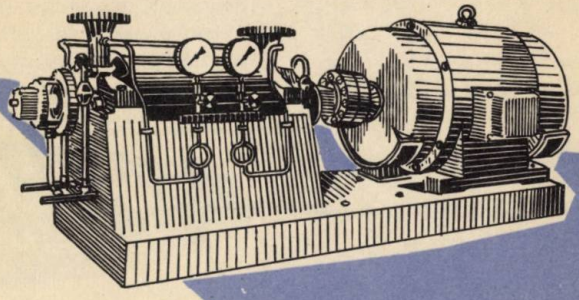

FLUX

Pompe centrifuge multi și monoetajate. Pompe diagonale și axiale pentru hidroameliorații. Pompe pentru alimentarea cazanelor. Pompe pentru produse chimice și petroliere. Pompe cu roți dințate. Mașini agricole și semănători.

SOLA

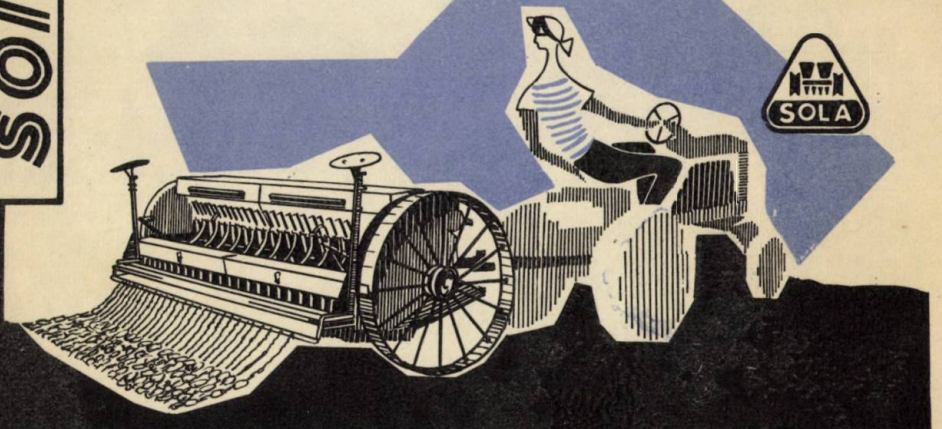

SOLA

UZINELE METALURGICE
VASILE ROAITĂ
BUCUREȘTI — STR. ZIDURI MOȘI Nr. 25

ȘI-A AFLAT FERICIREA

La ferma de păsări din Hesan, situată pe malul rîului Amnokgam, lucrează ca crescător de păsări Li Kiu Cea, unul dintre miile de coreeni care au ales socialismul, întorcîndu-se din Japonia în R. P. D. Coreeană în mai 1960.

Li Kiu Cea a revenit în patrie invalid. El a fost îmbarcat pe vapor într-unul din porturile japoneze cu targa și tot cu targa a fost debarcat în portul Cendin din R.P.D. Coreeană.

În Japonia Li Kiu Cea a... nimerit cînd avea vîrsta de 12 ani. În această țară el a lucrat ca docher, iar apoi ca miner în mina Bibai din Hokkaido. Mina s-a prăbușit și în această catastrofă Li Kiu Cea a fost puternic lovit în spinare. Lovitura căpătată la șira spinării i-a produs paralizia mîinii drepte și a ambelor picioare.

Schilodit în timpul muncii, el s-a adresat spitalelor din Sappor, Sentai, și din alte orașe japoneze, dar pretutindeni a fost refuzat, pentru că nu avea de unde să plătească sumele de bani extrem de mari ce i se cereau.

După ce a stat țintuit în pat trei ani și opt luni, blestemîndu-și soarta, Li Kiu Cea n-a vrut să moară pe meleaguri străine și a hotărît să se întoarcă în patria sa. În R.P.D. Coreeană, Li Kiu Cea a fost imediat internat în spitalul de pe lîngă Institutul de Medicină din Cendin, unde i s-a acordat un ajutor medical calificat, astfel că, după două luni, el a început să mănînce singur. După cinci luni de la internare în acest spital, Li Kiu Cea s-a însănătoșit, fiind restabilit complet.

Arzînd de dorința de a se reîntoarce cît mai repede în mijlocul celor dragi și de a munci alături de compatrioții săi pentru înfăptuirea idealurilor scumpe ale poporului coreean, — unificarea țării, pacea și socialismul —, el a cerut direcțiunii spitalului să-i permită să plece cît mai repede din spital.

Și, iată că Li Kiu Cea muncește din luna octombrie 1960, la ferma de păsări din Hesan. Colectivul fermei îl înconjoară cu atenție și grijă. În februarie 1961 el a fost numit șeful unei brigăzi de crescători care îngrijesc peste 5.000 de păsări.

Brigada harnicilor crescători conduși de Li Kiu Cea este una dintre brigăzile fruntașe ale fermei din Hesan. Ea participă activ la mișcarea pentru titlul de brigadă „Cenlîma"

Iată, așadar, cum și-a regăsit fericirea Li Kiu Cea, în „țara dimineților liniștite"

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ORIZONTAL: Două rîuri ardelene... într-o regiune a țării noastre — Seve! 2) Cele două lucruri necesare la cusut! — Uniți și aproape... raliați 3) Are capăt! — Holdă... din plante. 4) E dușmănie sau e semn la cărți? — Studiază... în bumbac! 5) O pasăre... dintr-o datorie — Să „se oprească" un astru — Aproape tot! 6) Bică lucrează pămîntul! — Soare și iar soare 7) Fiica lui Cadmus... în Minos — A striga 8) Are stil! — Retez... un pronume 9) Mărgean din cor! — Păsări aflate printre... cocostîrci 10) Răzor printre hamuri! — Părinți alintați sau... mătuși 11) Udate — Omul cu mîrțoaga 12) Te îndestulează! — A dumnealui!

VERTICAL: 1) Era o floare roșie! — Schiță... neterminată 2) Un macaz cu un dispozitiv de protecție! 3) Plantă..., furată — Afluent al lui Obi 4) Atacă fierea — Strigătul giștii în... gama orientală 5) Dumneata nu ești transparentă! — În al nouălea cer 6) Rezultat parțial scornit! — A, dumneata... ai avantaj! 7) Unealtă agricolă din ce în ce mai rară! — E un metru cub și... un compus organic 8) Este lîncezeală! — Pronume și... Titan 9) Prepoziție în gamă — Spoială pe o pînză albă! 10) A spăla, într-un cuvînt — Cutiuță cu ace 11) A stat ceasul! Coasta din tors 12) Secționez un vas de sînge! — Planta din... cizmă.

CALAMBURURI

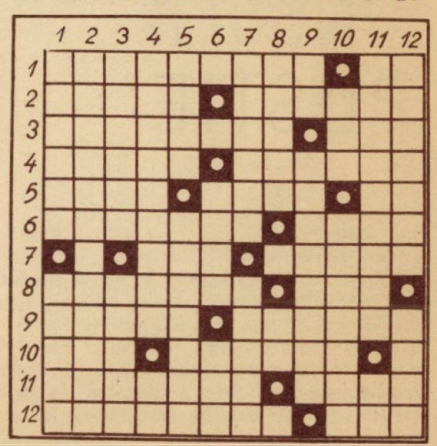

MARILE FILME ALE ANULUI 1961

„POVESTEA ANILOR ÎNFLĂCĂRAȚI"

Film în culori pe ecran lat — Scenariul: Aleksandr Dovjenko; regia: Iulia Solnțeva; Operatori: F. Provorov și A. Temerin. În distribuție: Boris Andreiev, N. Vinogradovski, Svetlan Igun, Zinaida Kirienko, Serghei Lukianov. Comentariul e citit de S. Bondarciuk.
(PREMIAT LA FESTIVALUL FILMULUI DE LA CANNES, 1961)

„Un asemenea film onorează cinematografia mondială și deschide noi perspective artei" — așa scrie cunoscutul critic cinematografic francez, Georges Sadoul, despre filmul Iuliei Solnțeva.

„Povestea anilor înflăcărați" este povestea luptelor eroice purtate pe pămîntul Ucrainei sovietice, împotriva hitleriștilor invadatori. Personajul principal al acestei noi opere a cinematografiei sovietice este un simplu soldat — Ivan Orliuk — care reprezintă tipul omului sovietic, așa cum l-a văzut Dovjenko.

Filmul, sau mai bine zis, realizarea lui, are o istorie neobișnuită. Se știe că Aleksandr Dovjenko — unul din clasicii cinematografiei sovietice și mondiale — a murit acum 5 ani, cu puțin înainte de a începe turnarea filmelor „Poemul mării" și „Povestea anilor înflăcărați". Misiunea realizării acestor filme a revenit, după moartea cineastului, soției și — în același timp — colaboratoarei lui principale — Iulia Solnțeva. Dacă pentru turnarea primului film — „Poemul mării" — treburile s-au dovedit a fi mai puțin complicate, întrucît Dovjenko fixase pînă și distribuția filmului, alesese exterioarele, stabilise decorul, ba schițase pînă și planul cadrelor mai importante — cel de al doilea film „Povestea anilor înflăcărați", trăia, pe atunci doar în stadiu de proiect. Scenariul — la care Dovjenko ținea foarte mult, zăcea prin sertare.

De aceea, regia filmului constituie o operă independentă a Solnțevei, care a realizat însă totul ținînd seama de exigențele, de vederile, de preferințele marelui Dovjenko. Și Solnțeva a reușit în asemenea măsură această fidelitate față de „stilul Dovjenko", încît, văzînd filmul „Povestea anilor înflăcărați", scriitorul sovietic Konstantin Simonov a declarat:

„... Filmul ne face să simțim marele patriotism al lui Dovjenko, participarea lui la suferința vie a poporului, dorința sa vie, arzătoare — ce se face aproape *fizic* simțită — de a împărtăși aceste suferințe. Văzînd toate acestea, emoția te cuprinde, te răscolește, și nu te mai părăsește mult timp după ce proiecția s-a terminat..."

Presa franceză despre filmul „Povestea anilo. înflăcărați"

„Filmul ... este în același timp o pledoarie înflăcărată pentru veșnica Rusie și eroismul poporului său și o meditație lirică asupra frumuseții și nobleței păcii... Dovjenko este, probabil, primul *autor de film* complet, demn de acest nume..."
(Louis Marcorelles — „France Observateur")

„Toate cuvintele care se aplică de obicei cinematografiei ruse, trebuie înnoite pentru a descrie acest film realizat spre gloria sufletului nobil și generos al poporului sovietic..."
(Marcel Marceau — „L'Express")

(Filmul)... „reprezintă o fericită coincidență dintre o mare realizare tehnică — sistemul de ecran lat cu peliculă dublă, de 70 mm, care permite o deosebită amploare a viziunii cinematografice — și o foarte înaltă gîndire artistică..."
(Julien Bardès, corespondență de la Cannes)

MARILE FILME ALE ANULUI 1961

„INSULA PUSTIE"

Film japonez de Kaneto Shindo
Operator: Kioma Kuroda
În distribuție: Nobuko Otaha și Taidzi Tanorama

Mai întîi —

Ceva despre regizor

Kaneto Shindo e cunoscut la noi ca un mare regizor datorită filmului său de răsunet mondial, capodopera „Copiii din Hiroșima". Dar — ceea ce e mai puțin cunoscut — Kaneto Shindo este, deopotrivă, un mare scenarist, adevăr pe care l-a dovedit mai ales prin activitatea sa de după război, scriind scenariile mai multor filme japoneze de succes.

Înscris pe lista neagră, pentru „vina" de a fi participat la greva studiourilor din Toho, Kaneto Shindo se dedică meseriei de regizor, lucrînd pentru o companie de așa numiți „independenți". În această calitate realizează filmul care avea să-i aducă celebritatea mondială — „Copiii din Hiroșima" — film căruia îi urmează multe altele, dintre care amintim: „Gheișa Giuko" și „Lupii".

Și iată că, după o muncă neobosită, care a durat timp de cinci ani, în 1961, Kaneto Shindo reali-

zează o operă cinematografică de o valoare deosebită. Neîndoios, această deosebită valoare a filmului i-o conferă şi caracterul lui oarecum autobiografic. Iată ce declară regizorul, în sprijinul acestei afirmaţii:

„M-am născut într-o familie de ţărani, numeroasă, într-un sat de la malul mării. Am văzut cu ochii mei — şi am trăit, în bună parte — mizeria în care se zbăteau părinţii mei... Chinul lor, munca lor istovitoare, pentru fiecare bob de orez, imaginea căldărilor de apă cu care udau din zori şi pînă în noapte pămîntul însetat — toate acestea nu le voi uita niciodată. M-am străduit să exprim în acest film tocmai această chinuitoare „luptă cu pămîntul" a ţăranului japonez.

Dar lupta aceasta amarnică nu se poate exprima în cuvinte. Pentru că vorbele nu sînt în stare — uneori — să măsoare suferinţa..."

De aceea, poate, în filmul „Insula pustie" nu se rosteşte nici un cuvînt. Imaginea — singură — grăieşte. Dar...

Despre ce e vorba în film?

Un bărbat şi o femeie stropesc o grădină. E grădina lor. Numai că apa trebuie adusă de departe, de la mare distanţă, dintr-o vale. Bărbatul şi femeia o aduc în căldări mari, grele, urcînd dealul înalt, pe cărări şerpuite, pietroase. Într-o clipă, apa adusă cu trudă amarnică, dispare, înghiţită de pămîntul ars.

În timpul acestei „corvoade a apei", unul din copii — sînt numai doi în familia ţăranului — se îmbolnăveşte. Tatăl pleacă de grabă în sat, să-l caute pe doctor. Dar doctorul nu-i acasă. Umblă pe la bolnavi. În fine, cînd apare doctorul — e prea tîrziu. Copilul a murit. Părinţii îl duc sus, pe deal. Cadavrul va fi ars, cum cere tradiţia.

Una din ultimile imagini ale filmului: Mama se revoltă împotriva soartei nemiloase. Într-un acces de furie neputincioasă, smulge rădăcinile fragede, sădite cu grijă şi răstoarnă căldarea cu apă adusă cu trudă din vale. Picăturile preţioase, de apă, se irosesc încet-încet, în timp ce tot mai sfîşietor răsună plînsetul femeii...

Operă realizată în mod independent — din chetă publică, după cum declară regizorul — şi, deci, nesupusă vreunui imperativ de ordin comercial, filmul lui Kaneto Shindo atinge marile culmi ale artei cinematografice. Cu acest film, numele lui Kaneto Shindo se înscrie pe lista marilor regizori de film ai lumii contemporane.

MAIAKOVSKI *despre cinema*

„Cinematograful este un mijloc de a transmite mişcarea.

Cinematograful este un inovator în literatură.

Cinematograful este mişcarea neîntreruptă.

Cinematograful este un propagandist de idei..."

Iată cîteva din părerile lui Maiakovski despre arta filmului, artă care, în 1922, cînd marele poet sovietic aşternea aceste rînduri, se afla, oarecum, la începuturile ei.

Tocmai de aceea Maiakovski pledează:

„Dar cinematograful este bolnav.

Capitaliştii i-au azvîrlit praf... de aur în ochi. Antreprenori abili îl duc de nas de-a lungul străzilor. Ei adună grămezi de aur, sfîşiind inimile spectatorilor cu mici povestioare plate.

Trebuie să isprăvim cu asta!..."

Tocmai de aceea se apucă şi el — poetul — să scrie scenarii de film. Dar ca şi în poezie, Maiakovski o luase cu mult înaintea celor ce se dedicaseră, pe atunci, filmului. Erau greu de realizat, în vremea aceea, intenţiile uluitoare ale lui Maiakovski. Nu întîmplător scenariul „Să uităm drumul", a devenit piesa de renume mondial „Ploşniţa", pusă în scenă, în mod sclipitor, de vestitul Meyerhold.

Şi iată că astăzi, după mai bine de un sfert de veac, ideile lui Maiakovski despre film — trăiesc. Şi capătă noi forme, în cele mai diferite colţuri ale pămîntului. După cum mărturisea într-un mare săptămînal de artă, regizorul sovietic Serghei Iutkevici, anul acesta, la Londra, a avut loc un spectacol deosebit de interesant. Sub îndrumarea profesorului Roy, Walters, elevele unui colegiu londonez au pus în scenă „Baia", tradusă pentru prima oară în limba „marelui Will".

Se ştie că, în 1929, într-un articol intitulat „Despre ce e vorba?", Maiakovski definea piesa astfel:

„... „Baia" este o dramă în şase acte, cu elemente de circ şi focuri de artificii, îndreptată împotriva birocraţiei, a meschinăriei, a suficienţei(...) „Baia" luptă pentru orizonturi largi, pentru spirit inventiv, pentru entuziasm... „Baia" este o piesă „jurnalistică". Iată de ce ea nu aduce în scenă oameni vii ci... tendinţe animate..."

Această ultimă frază a inspirat — pare-se — concepţia noului film realizat de Serghei Iutkevici după celebra piesă a lui Maiakovski. Filmul e conceput pe ecran larg şi în culori. Un film de marionete, de desen animat, dar care va cuprinde în „distribuţie" şi un om. Unul singur. Două voci, una de bărbat şi una de femeie, rostesc admirabilul text al poetului. Decorul e închipuit de pictorul Felix Zbarski, care s-a străduit să rămînă fidel concepţiei plastice a lui Maiakovski (binecunoscut pictor el-însuşi). Muzica e compusă de Rodion Scedrin, care şi-a propus să folosească toată bogăţia de timbre acumulată de instrumentele electronice şi de cele de percuţie, moderne.

Colaborator principal al lui Serghei Iutkevici este, la acest film, regizorul Anatol Karanovici, care a obţinut recent, un premiu, la Festivalul de la Annecy, pentru filmul său — realizat după poemul „Norul îndrăgostit", al marelui poet turc, contemporan, Nazim Hikmet.

Cu un cuvînt, cei ce au lucrat la acest film, în frunte cu Serghei Iutkevici, s-au străduit să realizeze o operă cinematografică demnă de autorul care a conceput-o, dar care n-a apucat s-o transpună pe ecran...

UZINELE UNIO SATU MARE

TROLIUL MELL 5,5 KW

Destinat pentru lucrări de manevră cu trenuri de vagonete la punctele de încărcare, culbutoare, la rampele puțurilor, la săpararea lucrărilor miniere de pregătire, la rularea vagonetelor prin galeriile intermediare cît și la suprafață sau la alte munci auxiliare.

Forța de tracțiune max	500 kg.
Viteza tobei de transport	0,5 m/sec.
Turația tobei	30t/m
Lungimea maximă a cablului ce se poate înfășura pe tambur	300 metri
Diametrul tamburului	200 m/m
Lungimea tamburului	500 m/m
Diametrul exterior al flanselor tamburului	300 m/m
Puterea electromotor	5,5 KW
Turația	1500 t/min
Tensiune	220/380 V.

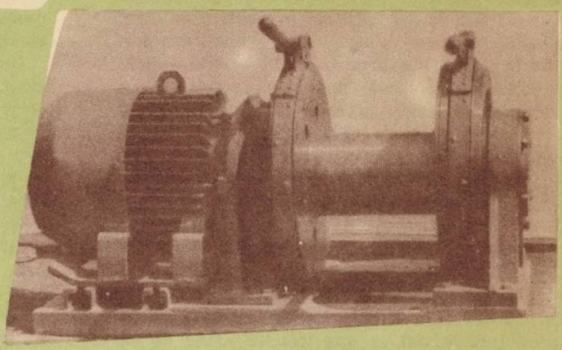

TROLIUL MELL 12 KW

Destinat pentru lucrări de manevră cu trenuri de vagonete la punctele de încărcare culbutoare, la rampele puțurilor, la săparea lucrărilor miniere de pregătire, la rularea vagonetelor prin galeriile intermediare cît și la suprafață sau la alte munci auxiliare.

Forța de tracțiune	1000 kg.
Viteza cablului	1,10—0,765 m/sec.
Lungimea cablului	400 metr.
Diametrul cablului	12,5 m/m.
Turația tamburului	41 t/min.
Motor antigrizutos cu flanse 12 KW.	1500 t/min. tens 220/380 V.
Greutatea totală:	650 kg.

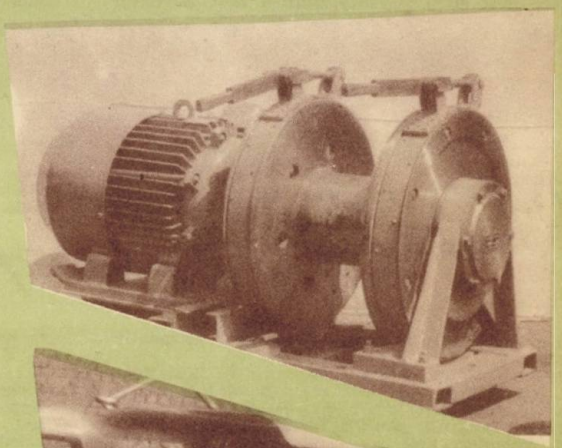

LOCOMOTIVA ELECTRICĂ DE MINĂ CU TROLEU

Este de construcție normală minieră și se folosește pentru tracțiune și manevrarea vagoneților în mine, tunele și cariere, fără atmosferă cu conținut de raze explozibile.

Șasiul este executat din tablă groasă de oțel în construcție îmbinată prin șuruburi. Întreaga construcție se sprijină pe două trenuri de roți din oțel, discurile sînt din oțel turnat fiind prevăzute cu bandaje din oțel cu conținut bogat în carbon.

Prevăzută cu frînare electrică reostatică și frînare mecanică prin saboți, ce acționează asupra roților, formarea este comandată manual din cabina mecanicului.

Motoarele sînt montate pe axe prin cîte două lagăre de bronz, cuplul motor fiind transmis la roți printr-un angrenaj cilindric.

Locomotiva este acționată de 2 el. motoare în serie c.c. tip. SSTN cu tensiunea nominală 250 V. sau 550 V-Ue sînt comandate de un controlor tip. CCN-692 din cabină.

Ecartamente 600,630 m/m. ● Lungimea 4.110 m/m ● Lățimea 1029 m/m. ● Înălțimea 2050 m/m. ● Distanța între osii 1.100 m/m ● Greutatea totală 7 tone. ● Raza minimă de înscriere în curbă 7 mtr. ● Viteza max. în regim uni orar 10,3 km/h. ● Forța de tracțiune în regim uni orar 1460 kg. ● Puterea unui motor în regim uni orar. 20,6 KW. pt. tens. 250 V.

Întrebuinţaţi cu încredere produsele

I.I.S. „Transilvania"

fabrică de lacuri şi vopsele ORADEA - str. Clujului 9, telef. 29.41

Vopsele şi emailuri pe bază de ulei şi răşini sintetice

Lacuri incolore şi uleiuri sicative

PIGMENŢI ANORGANICI

Pămînturi colorate pentru zugrăveli cu var, clei, cazeină şi ulei.

COOPERATIVA

SOARELE

Sediul central str. Lipscani nr. 57, tel. 14.62.27

Confecţionează cu materialul cooperativei şi al clientului prin unităţile sale din cuprinsul raionului T. Vladimirescu:

— Costume, rochii, taioare, pardesie, paltoane, balonzaide etc.
— Lenjerie femei, corsete, sutiene.
— Lenjerie bărbaţi.
— Casa de comenzi din Calea Călăraşilor nr. 1 primeşte comenzi de confecţiuni penntru femei şi bărbaţi, balonzaide, lenjerie femei, lenjerie pat, corsete, sutiene, mode, lenjerie bărbaţi, remaiat.
— Unitatea specială din Str. Lipscani nr. 32 execută trusouri cu plata imediat şi cu plata în rate.
— Închiriază prin unităţile din: Calea Moşilor nr. 53 şi B-dul Coşbuc nr. 4, costume negre, rochii nailon, voaluri pentru diferite festivităţi, baluri etc.
— Cumpără prin unităţile din Str. Bărăţiei nr. 43 şi 50 îmbrăcăminte uzată.
— Vinde prin aceleaşi unităţi îmbrăcăminte recondiţionată.

TOKIO

Tokio, cu peste 9 milione de locuitori, pare pentru noul sosit o bizară îmbinare a specificului japonez cu influenţe occidentale. Oraşul se întinde pe distanţe destul de mari ajungînd între 40 şi 50 de km. de la un capăt la celălalt.

Oglindă a noii şi vechii Japonii, Tokio păstrează nota sa caracteristică pe care i-o dau numeroasele sale monumente culturale construite în stil japonez. Acest specific pe care japonezii caută să-l păstreze cu orice preţ în lupta acerbă cu cosmopolitismul, este destul de pregnant şi-l remarci peste tot nu numai în arhitectura palatelor, templelor care presară oraşul, ci şi a celor mai multe locuinţe, şi chiar în îmbrăcăminte.

Pe măsură ce te abaţi din centrul cu clădiri moderne, mai ales cartierul comercial şi bancar (casele n-au decît cîteva etaje din cauza cutremurelor dese) spre străduţele înguste adesea întortochiate din cartierele mărginaşe, multe dintre ele fără nume sau număr, predomină case mici din lemn, ca nişte jucării ascunse în verdeaţa pitică, cu panouri glisante, acoperite cu olane, aparent fără mobilier în interior ci doar cu tătami (rogojină subţire) pe jos şi o măsuţă scundă în mijloc. Totul este sobru ca şi viaţa obişnuită a japonezului de rînd. Cu toată simplitatea lor, locuinţele în Japonia şi în deosebi hotelurile sînt destul de scumpe.

Pe lîngă blocurile ultramoderne din centrul oraşului cu uşi de plexiglas albastru şi pardoseala din mase plastice, cu lifturi de oţel ce urcă fără zgomot, ori printre maşinile de fabricaţie japoneză care împînzesc străzile, vezi pietonii strecurîndu-se cu agilitate. Multe femei sînt îmbrăcate în tradiţionalul kimono. Unele îşi poartă copilul pe spate legat într-o eşarfă a kimonoului. Şi azi, unii japonezi obişnuiesc să meargă pe stradă bocănind din „geta“ (un fel de saboţi din lemn). Întorcîndu-se acasă, japonezii, chiar cei cu obiceiuri moderne, renunţă cu uşurinţă la hainele europene pentru kimono, se aşază la masă cu picioarele îndoite „pe tatami“, în faţa unei mese pitice şi mănîncă orezul fiert cu clasicele beţişoare „haşi“, iar uneori dacă au oaspeţi îi îmbie cu un pahar de „sake“ (rachiu de orez) călduţ.

Oraşul, care ziua pare cenuşiu, îşi schimbă complet înfăţişarea noaptea. Străzile principale, îndeosebi Ghinza, cel mai mare bulevard comercial din Tokio, sînt luminate feeric. Miile de baruri din cartierul Ghinza, cu reclame stridente în neon multicolor, atrag de departe privirea trecătorilor. Deobicei aici îşi cheltuiesc banii elementele burgheziei japoneze şi nu odată vezi mulţi soldaţi sau ofiţeri purtînd la reverul uniformei emblema „U.S.A.“. Adesea, pe străduţele din acest cartier, în faţa barurilor cu nume de rezonanţă americană sau franceză, fete tinere oferă trecătorilor cutii elegante de chibrituri cu numele barului respectiv şi-i îmbie dulceag să poftească înăuntru. Sînt aşa numitele „şigoto“, tinere fete emigrate de la ţară, atrase de strălucirea înşelătoare a capitalei. Dar suma derizorie de cîteva mii de yeni cîştigată pe lună, se iroseşte repede şi multe dintre ele alunecă în ghearele prostituţiei. Acesta este doar unul din aspectele situaţiei grele a tineretului din Japonia. Mulţi tineri şomează. Pe Ghinza, denumit şi „Broadway“-ul Japoniei, mulţi japonezi cu salarii foarte mici privesc la vitrinele elegante cu mărfuri scumpe de care nu se pot apropia. Pe Ghinza, un kimono bun, îmbrăcămintea tradiţională a japonezului, ajunge pînă la cîteva mii de yeni, sumă cu care sînt nevoiţi să o scoată la capăt multe mii de muncitori japonezi pentru o lună întreagă. Ghinza este doar mirajul „prosperităţii“ Japoniei capitaliste. Nu odată am văzut la Tokio cozi lungi de oameni în faţa unor birouri intitulate „Oficiu de plasare“. Cel mai adesea, mulţi dintre cei care solicitau un post fiind de mult şomeri se loveau de invariabilul răspuns „Nu avem nimic pentru astăzi“...

ORAŞUL CONTRASTELOR

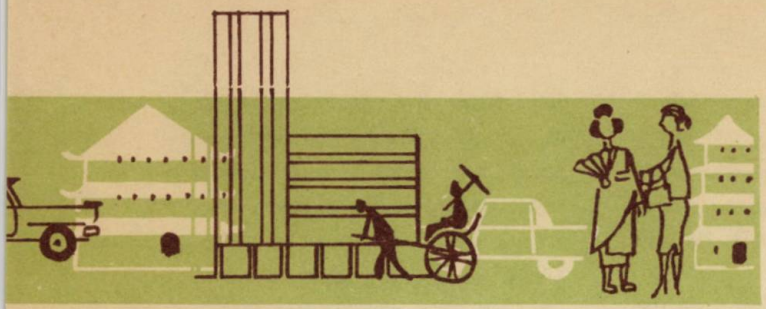

Dar cine sînt cei pentru care prosperitatea nu e un miraj? Sînt marile „zaibaţuri“ (monopolurile japoneze, refăcute de la război încoace şi care ţin în mîini soarta celor 90 de milioane de japonezi). Cîteva nume le auzi pretutindeni: Miţui, Miţubişi, Sumitomo... Le poţi citi pe aparatul de aer condiţionat din hotel, pe firmele băncilor, în cataloagele comerciale, în ziare şi chiar pe ecrane.

Dările de seamă anuale pe 1960, de exemplu, ale marilor întreprinderi monopoliste din Japonia, arată că numai în acel an ele au stors 140 de miliarde yeni, sumă provenită din exploatarea tot mai accentuată la care sînt supuşi oamenii muncii din Japonia.

La Tokio, de la muncitori, de la ziarişti japonezi, pretutindeni, am auzit aceleaşi revendicări, care sînt caracteristice maselor populare din Japonia: problema lichidării şomajului, nivelarea „raţionalizării“ în industrie, problema sporirii salariilor, mai ales a salariului minim vital care este prea mic faţă de creşterea continuă a costului vieţii. Pe măsură ce viaţa s-a scumpit, mai ales în ultimul an, gospodinele japoneze pun porţii tot mai minuscule pe masă: puţin orez, ceva supă de soia cu legume, şi cîte o cană de ceai verde pentru care plătesc cîteva sute de yeni.

Dar viaţa adevăratei Japonii, care munceşte şi se frămîntă, nu o întîlneşti în centrul oraşului ci în cartierele mărginaşe spre care tîrziu, după căderea nopţii, se îndreaptă mase compacte de bărbaţi şi femei ce aleargă să prindă ultimul tren spre periferie, spre cartierele lor sărăcăcioase. Aci, în aceste cartiere, pulsează viaţa poporului japonez atît de activ şi ingenios, adevăratul făuritor al marii industrii japoneze.

Adesea, pe străzile oraşului poţi întîlni mulţi invalizi de război care-ţi amintesc de finalul tragicei aventuri nebuneşti în care au tîrît ţara conducătorii Japoniei imperialiste. Cu toate că războiul s-a terminat de mult, opinia publică din Japonia este serios îngrijorată de actuala politică a guvernului Ikeda, care ameninţă soarta noii generaţii ca: bazele americane ce împînzesc Japonia, creşterea ritmului înarmărilor care apasă tot mai greu asupra bugetului ţării, tratatul militarist de securitate japono-american care periclitează însăşi pacea şi securitatea Japoniei. Iată probleme dintre cele mai acute care frămîntă astăzi pe japonezul de rînd în afară de greutăţile crescînde ale traiului zilnic.

La Tokio, poţi vedea lesne cei doi poli ai Japoniei contemporane, profitorii capitalişti şi mizeria maselor largi. La Tokio simţi azi cel mai puternic pulsul întregii vieţi politice din Japonia. Marile demonstraţii cu caracter revendicativ, mai ales politic, care au avut loc pe străzile capitalei japoneze şi al căror ecou s-a făcut auzit în întreaga lume, au arătat maturitatea politică crescîndă a clasei muncitoare din Japonia care cere o orientare democratică în politica internă şi externă a guvernului. La Tokio, văzînd demonstraţiile puternice de stradă, la care participă zeci şi sute de mii de japonezi din toate categoriile sociale, poţi afla fără greutate cine sînt prietenii şi duşmanii poporului japonez. Nu odată, demonstranţii mi-au răspuns: „Luptăm împotriva celor doi duşmani ai poporului nostru: capitalismul monopolist japonez şi imperialismul american! Vrem pace şi prietenie cu toate popoarele lumii“.

Acestea sînt marile fenomene care mi-au lăsat impresii puternice din scurta mea şedere la Tokio, acest oraş al contrastelor.

ALEXANDRU GHEORGHIU

Pentru condițiile excepționale de tratament și cazare, un număr important de stațiuni balneo-climaterice și de odihnă din țara noastră au primit numele de stațiuni de interes general. Aceste stațiuni nu-și închid porțile niciodată, fie vară sau iarnă.

Cu ani în urmă, nici o stațiune de cură din țara noastră nu oferea posibilități de tratament mai mult de trei luni pe an. Sezonul începea deobicei la 1 iunie și se termina la finele lunii august.

IARNA IN STAȚIUNILE DE CURĂ ȘI ODIHNĂ

Astăzi, la Herculane, Călimănești, Olănești, ca și la Vatra Dornei, Sovata, Sîngiorgiu, Bazna sau în alte stațiuni balneo-climaterice din țară sînt asigurate condiții excelente de cură chiar și în cele mai geroase luni ale anului.

Cînd afară viscolește și zăpezile îmbracă brazii în cele mai splendide decoruri de iarnă sau cînd marea urlă dezlănțuită, viața sanatorială în marile noastre stațiuni de cură se desfășoară normal. În pavilioanele și sanatoriile bine încălzite, băile și celelalte tratamente se efectuează la fel ca și în timpul verii, iar apele minerale pentru cura internă, ape ce se aduc în permanență proaspete de 3 ori pe zi direct de la izvoare, se pun la dispoziția suferinzilor în centre special amenajate în incinta sanatoriilor balneare.

Cura de odihnă nu este cu nimic mai prejos. Sinaia, Bușteni, Tușnad, Poiana Brașov și multe alte stațiuni își primesc vizitatorii — oameni ai muncii, studenți, școlari — fără nici o întrerupere, iarna ca și vara.

Stațiunile amenajate cu tot confortul necesar, posibilitățile de odihnă în minunatul decor de iarnă și de liniște al munților troieniți, la care se adaugă cluburile spațioase, bibliotecile bine înzestrate, sălile de cinematograf, ca și condițiile create pentru practicarea unor sporturi de iarnă — săniuțe, schi, patinaj, — atrag tot mai mulți vizitatori în sezonul rece.

În foarte multe stațiuni balneo-climaterice, ca Govora, Călimănești, Ocna Sibiului, Bazna, Victoria — 1 Mai, Eforie, Herculane, Mangalia și altele, suferinzii veniți la cură, datorită amenajărilor din cadrul complexului balnear, pot comunica direct din pavilioanele de cazare cu secțiile de băi și fizioterapie, fără să se parcurgă drumuri pe afară, prin frig.

Recoltarea nămolului din lacul Techirghiol nu încetează nici o clipă, chiar și în cele mai viforoase zile ale lunilor de iarnă, astfel că aplicațiile cu acest prețios factor de tratament continuă neîntrerupt tot anul, în stațiunile Eforie și Techirghiol.

La Mangalia, în sanatoriul ultramodern cu 500 de paturi, recent construit, se pot face în timpul iernii pe lîngă alte tratamente chiar și băi în apa mării, care se aduce prin conducte speciale într-un bazin încălzit din incinta sanatoriului.

Experiența a dovedit că efectele curei balneo-climaterice și de odihnă în timpul iernii sînt egale cu acelea obținute în oricare alt anotimp al anului. Datorită acestui fapt, stațiunile noastre de cură și odihnă sînt vizitate în timpul iernii de un număr tot mai mare de oameni ai muncii și de familiile lor.

INFRĂȚIREA

UZINELE CONSTRUCTOARE DE MAȘINI-UNELTE

INFRĂȚIREA

oradea

Str. Iosif Bem Nr. 26 – Telefon: 22–40, 22–41, 22–42

PRODUC: Mașini de găurit pînă la 40 mm. Mașini de rabotat — 425 și 700 mm. Ciocane pneumatice de 75 și 150 kg. Freze universale pentru sculărie, prese mecanice cu excentric de 63 tone.

MAȘINI DE GĂURIT
Tip G – 12,5 mm.

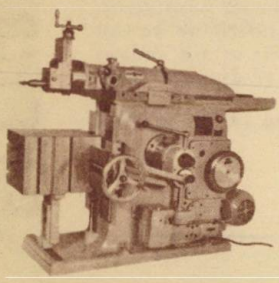

SHEPING – 425 mm

SHEPING – 700 mm

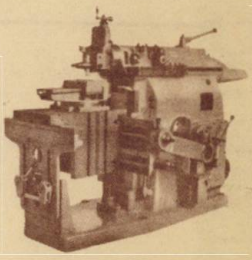

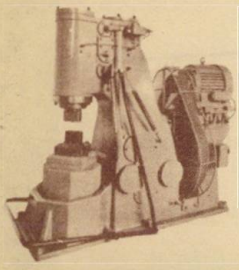

CIOCAN PNEUMATIC – 75 kg.

CIOCAN PNEUMATIC – 150 kg.

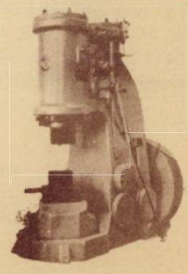

sfaturi

Nu vă încărcați peste măsură geamantanele cu tot ce aveți în șifonier. Bagajele prea numeroase îngreuiază călătoria și produc stări nervoase. În definitiv, mergeți să faceți un tratament și să vă odihniți, nu să luați parte la concursuri, cum ar fi, bunăoară: „Cine este mai luxos cîștigă" sau „Cine schimbă mai multe rochii se vindecă mai repede!"

Puteți fi siguri, de altfel, că astfel de concursuri nu se vor organiza niciodată în stațiunile noastre balneoclimaterice.

sfaturi

Dacă vi s-a prescris un regim fără sare, nu căutați să puneți pe furiș sare în mîncărurile care se servesc nesărate conform prescripțiilor, la cantinele din stațiuni. În asemenea situații, nu veți păcăli nici pe medic, nici pe bucătar. O singură persoană va fi totuși păcălită: dumneavoastră.

SFATURI

Cînd vi se prescriu băi la o anumită temperatură, nu vă considerați nedreptățiți dacă vecinul de cameră, care vi se pare că suferă de aceeași boală, are băile prescrise la o temperatură mai ridicată decît vi s-a indicat dv. Nici dacă vi s-a recomandat să beți două pahare pe zi din apa izvorului din care dînsul are prescripție pentru trei pahare.

Trebuie să înțelegeți că pot fi și boli asemănătoare fără să fie identice și că tratamentele diferă de la caz la caz.

SFATURI

Camerele din pavilioane sînt destinate numai pentru dormit și odihnă, nu și pentru a servi drept loc de depozitare a alimentelor.

Dacă nu se ține seamă de destinația camerelor, se vor aduna muște, gîndaci sau șoareci. În asemenea împrejurări, nu conducerea stațiunii va fi vinovată ci... mai este nevoie să spunem cine?

sfaturi

Cînd vă aflați într-o stațiune de cură sau de odihnă, nu pierdeți prea mult timp jucînd table, pietre sau diferite jocuri de cărți. Ați folosi mai mult dacă, în loc să stați cu privirea fixată ore întregi pe zaruri sau pe alte ustensile de joc, v-ați recreea privind încîntătoarele priveliști din stațiuni.

Cînd faceți helioterapie, nu comiteți imprudența de a fi prea lacomi, expunîndu-vă peste măsură razelor solare.

Lăcomia strică... pielea și buna dispoziție pentru restul zilelor de cură.

Cura internă cu ape minerale nu se împacă cu consumul băuturilor alcoolice.. Acestea anihilează efectul apelor minerale.

În stațiunile balneo-climaterice sînt destule mijloace care pot crea buna dispoziție și fără ajutorul băuturilor alcoolice.

Dr. I. LEONESCU

pentru vilegiaturiști

În mai 1962 toate drumurile vor duce spre America de Sud, în Chile, țara-gazdă a ediției a VII-a a campionatului mondial de fotbal. La Arica, Vina del Mar, Rancagua și Santiago se vor găsi numeroși călători din lumea întreagă, veniți să asiste la întrecerea pentru supremația fotbalistică, la care vor participa echipele reprezentative a 16 țări, calificate pentru turneul final al competiției.

Despre această ediție a campionatului mondial de fotbal a început să se discute cu aprindere încă în urmă cu patru ani cînd, în Suedia, mai era în curs desfășurarea ediției ce avea să încoroneze victoria Braziliei. De pe atunci s-a anticipat că întrecerii anului 1962 îi vor fi hărăzite onoruri mai mari, ca urmare a creșterii valorice ce-o vor aduce încă patru ani de activitate și laborioase pregătiri tehnico-tactice. Unii vorbeau și de modificări substanțiale în regulamentul de joc, care spuneau ei, nu pot întîrzia, pentru a se acorda cîmp și mai larg inițiativei și

Evenimentul fotbalistic al anului 1962

CAMPIONATUL MONDIAL DIN CHILE

fanteziei jucătorilor. Toți aceștia se gîndeau, în primul rînd, la desființarea regulii de ofsaid care, în ultimă instanță, constituie bastionul cel mai redutabil al apărărilor.

La numai cîteva luni înainte de începerea acestei ediții, se poate spune că sînt indicii după care se poate sconta un plus de interes în desfășurarea viitorului campionat mondial. Regulile jocului au rămas ca și în 1958 (de fapt aceleași din 1925); tehnica și tactica n-au evoluat, între timp, în măsură să aducă amănunte senzaționale în materie. Confruntarea celor 16 se anunță, totuși, gigantică pentru că participanții n-au neglijat nici un amănunt de pregătire în cei patru ani (și mai dinainte) ce i-au avut la dispoziție și pentru că au intrat în întrecerea finală și echipe cu veleități (sau ambiții) în fotbalul mondial, ca Uruguay, Italia, Spania și Chile, care în Suedia au absentat, pentru că atunci n-au reușit să treacă faza eliminatorie.

În cele șase ediții de pînă acum ale campionatului mondial (Cupa Mondială „Jules Rimet") întrecerea pentru supremație a fost, în ultimă instanță, un duel între echipele a două continente, Europa și America de Sud, care — sub raportul succeselor repurtate — se găsesc astăzi la egalitate. Au cîștigat: Italia (1934 și 1938) și R.F.G. (1954) pe de o parte, Uruguay (1930 și 1950) și Brazilia (1958) pe de altă parte. Învingătoare în ultima ediție, Brazilia — pe lîngă valorosul fotbal ce l-a practicat — a adus Americii de Sud și titlul de glorie de a fi reușit victoria (singura) în condițiile în care turneul final a avut loc pe alt continent decît cel al țării învingătoare.

Ca și la ediția precedentă, lotul participanților la turneul final e alcătuit numai din echipe ale Europei și Americii. S-ar putea ca această ediție să fie ultima de acest gen, pentru că este de întrezărit că la campionatul mondial al anului 1966 vor fi prezente și echipe ale Africii (dacă nu și din celelalte continente.) Fotbaliștii continentului negru dau dovada unor calități și aptitudini deosebite pentru jocul de fotbal. La cunoscuta măiestrie a jucătorilor algerieni, marocani, tunisieni (care au cucerit atîtea galoane pentru fotbalul francez) se mai adaugă contingente de jucători din republici ce și-au cîștigat (sau își vor cîștiga) independența: congolezi, angolezi, ghanezi, senegalezi; nigerieni etc. și este de admis ipoteza că, pregătindu-se și perfecționîndu-se, pot atinge măiestria care să-i îndrituiască la roluri de prim plan în fotbalul mondial.

Dintre participanții ediției 1962 majoritatea spera la victoria finală. Să încercăm să ne situăm dincolo de aceste speranțe și să vedem pe ce se bazează veleitățile ce se ridică. Va fi o trecere în revistă, în ordine alfabetică a cîtorva dintre aceste echipe.

ANGLIA. În Suedia, echipa engleză a fost orientată mai mult spre apărare (ceea ce i-a adus trei rezultate de egalitate prin-

tre care și un 0—0 cu Brazilia, alături de o singură înfrîngere, din partea echipei U.R.S.S.). Englezii pretind că de astă dată atacul le va fi tot atît de forte ca și apărarea, deși singurii „supraviețuitori" din Suedia pentru Chile sînt trei dintre atacanți: Johny Haynes (inter stînga — Fulham), cunoscut publicului bucureștean din jocul echipelor de tineret Anglia — R.P.R. disputat în 1957 în București (cînd el a înscris singurul punct al meciului), Bryan Douglas (extrema dreaptă — Blackburn Rovers) și Bobby Charlton extrem stînga — Manchester United). În socoteala lor, englezii mizează mult pe aportul atacantului Jimmy Greaves, dar acesta a fost „vîndut" echipei italiene „Milan" și nu se poate ști dacă, în aceste condițiuni, va avea aprobarea de participare din partea „patronilor" lui.

ARGENTINA, care păstrează amintirile neplăcute ale atîtor încercări ratate de a cuceri titlul suprem în fotbal, n-a consumat încă în întregime amărăciunea

insuccesului din 1958 și nici n-a rezolvat principala defecțiune de atunci: ineficacitatea atacului. Ba a mai pierdut o serie de tineri atacanți de mare valoare ce s-au ridicat între timp, printre care Sivori, Angelillo, Maschi, deveniți... italieni (ca și atîția alți jucători argentinieni de prim rang). Un recent turneu făcut de echipa Argentinei în Europa n-a convins asupra șanselor ce le-ar avea în Chile. Totuși argentinienii speră și, ca măsură de precauțiune, au interzis transferul în străinătate a întregului lot folosit în turneul european.

R.F.GERMANĂ. Antrenorul și selecționerul echipei, Sepp Herberger și-a aranjat o echipă în care e probabil să păstreze trei-patru dintre jucătorii care au luat parte la turneul din Suedia printre care perechea de fundași Erhardt (31 ani) — Schellinger (23 ani) și centrul atacant Uwe Seeler (25 ani). Accentul va cădea pe jucători tineri rodați însă în jocuri internaționale cum sînt, printre alții, Dörfel (21 ani), Helmut Haller (22 ani) — pentru care s-a refuzat o ofertă tentantă de transfer la clubul italian Bologna — etc. Cercurile apropiate lui Sepp Herberger vorbesc de faptul că acesta speră că echipa îi va asigura o mare satisfacție la „mondiale".

ITALIA a chemat pentru echipa reprezentativă pe toți „oriundi" (jucători străini „descoperiți" a fi de origină italiană) în frunte cu Onear Sivori, Angelillo, Altafini, Montuori etc. și o serie de tineri. Cu aceștia, antrenorul național Giovanni Ferrari speră ca Italia să cucerească de astă dată al treilea titlu mondial.

IUGOSLAVIA. Vechii internaționali, în mare majoritate, joacă în diferite țări. În Chile se va conta pe jucători care au făcut parte din echipa finalistă în „Cupa Europei" 1960 și cîștigătoare a turneului olimpic de la Roma. Printre ei sînt tinerii Iusufi (fundaș), Galic (extrem stînga) și Sekularoc (inter), acesta din urmă numai dacă pînă atunci nu face încă vreuna din „isprăvile" spre care-l împing „fugosul" lui temperament, cum a fost acea lovire intenționată a unui jucător adversar, pentru care a fost inițial suspendat pe un an și jumătate.

SUEDIA are sub semn de întrebare jucătorii ei din străinătate: Hamrin, Skoglund, Selmosson, Lindskog, Johnsson etc., dintre care pe unii i-a folosit, în aceleași condiții și în 1958 — cînd a ocupat locul II. Dat fiind că Italia și Spania participă la turneul din Chile, vor obține oare acești jucători suedezi — sub contract la echipe italiene și spaniole — aprobarea de a face deplasarea cu reprezentativa țării lor? Poate da, dar poate și nu. Lotul suedez, pe care-l antrenează din nou englezul George Raynor, va susține ultimul joc pregătitor la noi în țară, unde va juca la jumătatea lui mai 1962.

SPANIA etalează „vedetele" achiziționate de-a lungul anilor din diferite țări, în frunte cu Di Stefano, Santamaria, Gento etc. Chemat să se pronunțe asupra șanselor

Spaniei în Chile, selecționerul Pedro Escartin (care a declinat acest post pentru Chile) a declarat : „Avem o echipă bună dar nu una mare".

UNGARIA își rodează un lot în care sînt internaționali din noua generație: Florian Albert (Ferencvaros), Janos Göröcs (Ujpest) Erno Solymosi (Diosgyör), pe lîngă experimentații Grosics (36 ani), Dalnoki (32 ani) Matiar (30 ani), Sipos (29 ani), Tichi (26 ani) etc. Acestei echipe îi trebuie un salt mare de valoare ca să conteze printre protagoniști.

URUGUAY are un retur de valoare care merită să-i fie luat în seamă. A cîștigat în 1959 campionatul sud-american, iar în 1960 și 1961 echipa ei campioană, Penaral, a reprezentat-o în finala „Cupei internaționale a cluburilor". Revenirea aceasta este pusă pe seama unor tineri jucători de mare clasă. E vorba, printre alții, de fundașii Eliadia de Souza și Walter Aguerre, de centrul atacant Angel Ruben Cabrera (18 ani), dar și de un „veteran", stoperul Martinez William (31 ani).

U.R.S.S. este echipa care pornește defavorizată în turneul final. Clima din Uniunea Sovietică nu permite să se joace în aer liber decît din luna martie, iar la Moscova și Leningrad abia două luni mai tîrziu. Aceasta în condițiile în care turneul din Chile începe la 30 mai.

Este una dintre cele mai dificile probleme din cele ce le au de rezolvat tehnicienii sovietici pe lîngă întinerirea ce s-a produs în lotul de jucători.

Am lăsat, în afara ordinei alfabetice, CHILE și BRAZILIA. Chile, ca țară organizatoare, are de partea sa importantele avantaje ce decurg de aci (totala acomodare cu clima, alimentația, terenurile, publicul etc.). Acestea îi conferă un rol pe care într-altă parte nu l-ar fi putut juca. O mărturie ar fi și victoria cu 3—1 asupra echipei R.F. Germane, a cărei vizită a primit-o. N-ar fi exclus ca Chile să reediteze figura făcută de Suedia, țară-gazdă a ediției 1958.

BRAZILIA. Pentru Chile 1962 brazilienii ar putea folosi aproape toți jucătorii cu care au cîștigat titlul mondial. Dar n-o vor face pentru că între timp au mai crescut și alți fotbaliști de mare virtuozitate, cum ar fi partenerul lui Pele la clubul Santos: Coutinha.

Un vast program, detaliat pînă la micul amănunt, cuprinde tot ceea ce este de făcut ca titlul să le rămînă în continuare. Aș nota, printre altele, că aproape o lună și jumătate înainte de plecarea în Chile, jucătorii lotului vor sta în diferite stațiuni balneare.

Ceva, totuși, îi îngrijorează îndeosebi pe brazilieni: clima. Pe același continent cu Chile, Brazilia are cu totul altă climă. — În mai-iunie în Chile e sfîrșitul toamnei. Frigul — care nu va supăra, în general, echipele europene, va fi inamicul nr.1 al brazilienilor, locuitori ai unei țări cu veșnică vară.

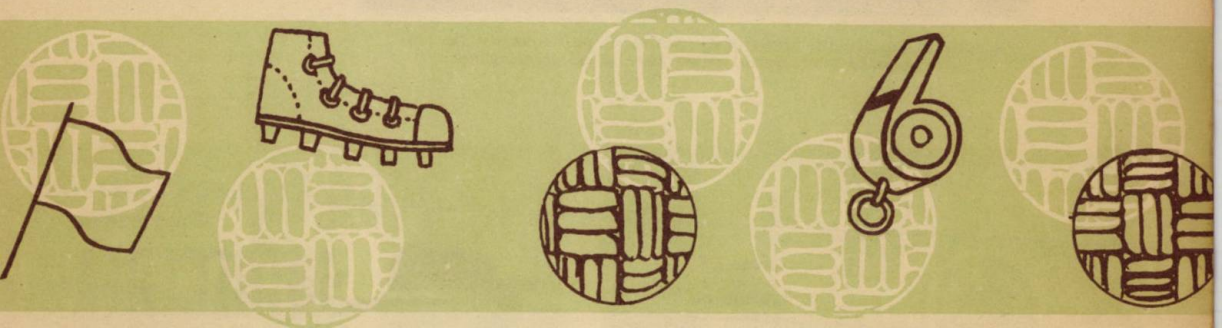

*

La încă o întrebare va avea de răspuns turneul din Chile: încotro se va îndrepta fotbalul mondial? În 1954, după ce echipa R.F.G. a cîștigat titlul, în fotbalul multor țări s-a manifestat orientarea (dăunătoare) spre jocul în forță practicat de fotbaliștii germani. În 1958, din fericire, victoria Braziliei a repus fotbalul pe drumul cel bun prin succesul măiestriei, al tehnicii și al pregătirii fizice superioare. Rămîne ca 1962 să aducă îndemnul la continuarea pe acest drum, singurul pe care fotbalul are posibilitatea etalării pe un plan superior a calităților ce-l fac atît de îndrăgit în lumea întreagă.

CONSTANTIN TEAȘCĂ
antrenor

Consumați zilnic

I.C.I.L. SIGHIȘOARA

PROASPĂT **UNT** EXTRA SUPERIOR DE MASĂ

De calitate superioară, preparat din smîntînă pasteurizată. De vînzare la toate magazinele alimentare și de specialitate

PRODUS DE I. C. I. L. SIGHIȘOARA

INDUSTRIA DE MEZELURI ȘI CONSERVE DE CARNE ★ SIBIU

Preferați produsele fabricii de mezeluri și conserve de carne

IMCC SIBIU

Sînt de calitate superioară, gustoase și au conservabilitate îndelungată.

Cooperativa

«ÎNTRECEREA»

Sediul central str. 30 Decembrie nr. 62
Tel. 13.87.76 și 15.37.79
Confecționează prin toate unitățile sale:

— Șepci pentru uniforme școlare de toate formele, pentru bărbați și copii.
— Bascuri tricotate, berete pentru femei.
— Pălării pentru femei și bărbați
— Corsete și sutiene
— Balonseide, canadiene, windiake
— Paltoane pentru femei
— Articole pentru noi născuți
— Flori artificiale
— De asemenea se mai execută articole de ceaprazărie (drapele-fanioane, insigne, matricole școlare etc.) precum și tot felul de broderii.

Se repară și se confecționează umbrele orice model.
Se curăță și se vopsesc pălării bărbătești.
Se confecționează și se întorc cravate

Vizitați cu încredere unitățile cooperativei „Întrecerea" București

INDICATOR BALNEO-CLIMATERIC

Bogăția factorilor balneo-climaterici din țara noastră oferă multe posibilități pentru alegerea stațiunii de cură. Numeroasele izvoare hidrominerale, cu compoziții atît de variate și situate la diferite altitudini, permit medicului să recomande suferinzilor stațiunea care să prezinte cele mai avantajoase condiții de tratament pentru boala respectivă și totodată să fie și pe placul celui care va efectua cura.

În rîndurile care urmează, vom arăta stațiunile cele mai indicate pentru grupele de afecțiuni care pot beneficia de tratament balneo-climateric.

Este însă bine de reținut că simpla cunoaștere a bolii de către cel suferind nu-l poate îndreptăți, în absența medicului, să-și stabilească singur stațiunea pentru cură.

Ceea ce vă prezentăm poate servi doar în situația în care medicul vă lasă latitudinea să alegeți, din mai mule stațiuni indicate pentru boala dvs., stațiunea pe care o preferați.

BOLILE CARDIO-VASCULARE

Hipertensiunea arterială, dacă nu este însoțită de spasme cerebrale sau de leziuni ale miocardului și rinichilor, insuficiență și stenoză mitrală, dacă nu prezintă simptome de decompensare cardiacă, insuficiență coronariană ușoară, sechelele după infarctele miocardice la cel puțin un an de la accident, endarterita obliterantă, varicele, tromboflebitele și diverse alte afecțiuni ale aparatului cardio-vascular pot beneficia de cura externă prin băi cu ape carbogazoase și mofete în diferite stațiuni, ca: Vatra Dornei, Tușnad, Covasna, Buziaș, Valea Vinului, Borsec, Vîlcele, Lipova, Sugaș, Iacobeni, Jigodin, Homorod—Odorhei etc.

Băile carbogazoase produc vasodilatația pielei, care are drept urmare ușurarea circulației sanguine periferice, decongestionarea organelor interne, îmbunătățirea circulației în vasele care hrănesc inima și normalizarea tensiunii arteriale.

În cazuri speciale, medicul poate aprecia dacă unele afecțiuni cardio-vasculare pot beneficia și de tratamentul balnear cu ape sulfuroase, de tipul stațiunilor Govora și Herculane sau de apele termale de la Victoria—1 Mai și Geoagiu, ori de unele ape sărate și bromurate, cum ar fi cele din stațiunile Bazna, Săcele etc.

BOLILE APARATULUI DIGESTIV

Afecțiunile tubului digestiv și ale glandelor anexe, ca unele forme de gastrită, ulcere gastrice și duodenale, entero-colite, hepatite, calculoza biliară și altele pot fi tratate, în raport cu forma și stadiul bolii, prin cura internă cu ape minerale, în diverse stațiuni, ca: Sîngiorgiu, Slănicul Moldovei, Olănești, Călimănești, Borsec, Tușnad, Covasna, Săcele, Topliță, Vața de jos, Homorod-Odorhei, Valea Vinului, Tinca, Malnaș etc.

În tratamentul bolilor tubului digestiv și anexelor sale, cura internă cu ape minerale trebuie făcută cu multă seriozitate, respectînd întocmai prescripțiile medicale în ceea ce privește utilizarea apei numai de la izvorul indicat.

În raport cu natura și stadiul afecțiunilor, se prescriu ape alcaline care normalizează secreția gastrică, ape carbogazoase care favorizează evacuarea stomacului, ape clorurate care stimulează buna funcționare a intestinelor și ape sulfuroase care au acțiune dezinflamatorie asupra ficatului și restabilesc funcțiile normale ale acestuia.

BOLILE DE RINICHI ȘI ALE CĂILOR URINARE

Litiazele renale, unele forme de pielonefrită și glomerulonefrită, albuminuria și unele inflamații cronice ale căilor urinare, cum sînt de exemplu unele cistite, beneficiază foarte mult de cura internă cu ape minerale sulfuroase clorurosodice-calcice și magneziene de la Călimănești-Căciulata și Olănești, precum și de apele minerale din alte stațiuni, ca: Zizin, Răducăneni, Borsec, Vîlcele și altele.

Apele din stațiunile indicate exercită o acțiune dezinfectantă și decongestivă asupra rinichilor și căilor urinare, determină eliminarea sărurilor nefolositoare și a toxinelor, favorizînd în același timp eliminarea nisipului și a micilor calculi depozitați în rinichi sau în căile de excreție.

BOLILE DE NATURĂ REUMATICĂ ȘI ALE SISTEMULUI NERVOS PERIFERIC

Reumatismul, sub diferitele sale forme și localizări, ca: poliartritele cronice evolutive, spondilita și spondiloza, artrozele, sechelele după infecția reumatică acută (Bouillaud-Sokolski) și altele, precum și unele afecțiuni ale sistemului

nervos periferic, cum sînt sciaticele, nevralgiile diverse, nevritele etc. sînt mult ameliorate şi uneori chiar vindecate prin tratamentul cu băi sulfuroase de tip Herculane, Pucioasa, Călimăneşti; prin băi cu ape sărate şi iodurate, cum sînt cele de la Bazna şi Govora; cu ape termale, ca cele din staţiunile Victoria — 1 Mai, Herculane, Geoagiu; cu ape sărate, ca cele de la Amara, Sovata, Lacu Sărat, Telega, Ocna Sibiului, Slănicul Prahovei, Ocnele Mari, Ocniţa. Rezultate remarcabile se obţin şi prin aplicaţiunile de nămol în staţiunile de pe litoral — Eforie, Vasile Roaită, Techirghiol — sau în alte staţiuni cu surse de nămol, cum sînt Amara, Sovata, Vatra Dornei, Govora, Victoria — 1 Mai etc.

Bolile reumatismale se pot trata şi în multe alte staţiuni ca Brădet, Vulcana, Calacea, Vizantea, Rupea, Rotbav, Perşani, Ocna Şugatag, Ocna Mureşului, Săcelu, Moneasa, Dăneşti etc.

Apele staţiunilor indicate, aplicate sub formă de băi, precum şi nămolurile stimulează circulaţia sîngelui la nivelul localizării reumatice, înlesneşte nutriţia ţesuturilor bolnave, favorizează absorbţia de săruri minerale şi excită în general organismul pentru a-i crea condiţii mai bune de apărare şi de luptă în contra bolii.

BOLILE GINECOLOGICE

Formele cronice de metro-anexite, palviperitonite şi tuberculoză genitală la femei, ca şi unele forme de sterilitate, nevralgiile palvine şi unele forme de amenoree şi dismenoree vor beneficia, după natura bolii, de staţiuni ca: Sovata, Amara, Ocna Sibiului, Bazna, Lacul Sărat, Eforie, Techirghiol, V. Roaită, Mangalia, Slănicul Prahovei, Telega, Calul-lapa, Cărbunari, Pucioasa, Căţelu, Cojocna, Vulcana, Băiţa, Vizantea, Bălţăteşti etc.

Tratamentul în bolile ginecologice se aplică sub formă de băi, aplicaţii de nămol etc.

Datorită acestor forme de tratament, care în majoritatea cazurilor se asociază şi cu băile de soare, se realizează deseori lichidarea proceselor cronice inflamatorii şi restabilirea funcţiilor normale ale organelor.

BOLILE CĂILOR RESPIRATORII

Unele boli cronice neturberculoase ale aparatului respirator, cum sînt laringitele, rinofaringitele, traheitele, bronşitele, sinuzitele, ca şi unele forme de astm bronşic au indicaţii de tratament prin pulverizaţii, inhalaţii simple şi prin aerosoli cu ape minerale în multe staţiuni, cum ar fi de exemplu Govora, Slănicul Moldovei, Bughea, Călimăneşti, Herculane, Olăneşti şi alte localităţi balneoclimaterice similare.

Acţiunea apelor minerale sub forma procedurilor amintite fluidifică secreţiile mucoaselor căilor respiratorii superioare, determinînd decongestionarea şi vindecarea mucoaselor.

Govora şi Slănicul Moldovei sînt înzestrate şi cu instalaţii de camere pneumatice pentru tratamentul cu aer comprimat şi rarefiat care se aplică cu bune rezultate în astmul bronşic.

BOLILE DE NUTRIŢIE ŞI BOLILE PROFESIONALE

O serie de boli de nutriţie, ca diabetul zaharat, guta, obezitatea, precum şi diverse boli profesionale, cum sînt unele intoxicaţii cronice cu plumb, mercur sau cu silicoză se pot trata cu ape minerale în foarte multe din staţiunile noastre cu ape sulfuroase, ca de exemplu Călimăneşti, Olăneşti, Pucioasa, Vulcana, Moineşti, Cărbunari, Dăneşti etc.

Cura internă cu aceste ape minerale favorizează eliminarea substanţelor toxice acumulate în diferite organe şi produce dezintoxicarea organismului. În acelaşi timp, apele respective restabilesc echilibrul funcţional al organelor afectate.

BOLILE DE PIELE

Sînt unele boli ale pielei ca psoriazis, unele forme de eczemă, neurodermitele, acneea juvenilă şi rozacee, lupusul eritematos, urticaria etc. care beneficiază atît de tratamentul intern cu ape minerale din staţiunile Olăneşti, Slănicul Moldovei, Pucioasa, Mangalia, Govora, Vulcana, Herculane etc. cît şi de helioterapie în staţiunile de pe litoral.

BOLILE ENDOCRINE

Boala Basedow şi hipertiroidia sînt favorabil influenţate în staţiunile Borsec şi Vatra Dornei, unde tratamentul climateric se asociază pentru unele cazuri cu băile carbogazoase.

Hipofuncţiunile tiroidei şi ale celorlalte glande cu secreţie internă sînt ameliorate prin climatul excitant al staţiunilor de pe litoral.

BOLILE SÎNGELUI

Diverse forme de anemii se pot trata cu succes prin cura minerală internă cu ape arsenicale sau feruginoase şi un climat care să fie favorabil stimulării funcţiunilor organelor hematopoetice.

În asemenea cazuri, sînt recomandate staţiunile Covasna, Şarul Dornei, Racoşul de Sus, Zizin, Dorna-Cîndreni etc.

DR. I. LEGIC

LIVEZI ÎNFLORITOARE ÎN STEPELE MONGOLIEI POPULARE

O perioadă de timp destul de îndelungată, în Mongolia a predominat părerea că dezvoltarea pomiculturii pe întinsele stepe ale acestei țări este imposibilă, datorită climei continentale excesive existentă în această regiune a globului pămîntesc. Oamenii de pe aceste meleaguri considerau că această climă aspră constituie o piedică de neînvins în dezvoltarea culturii pomilor fructiferi.

Minunatele succese ale miciuriniștilor, care au extins plantațiile de pomi și tufișuri fructifere pînă în cele mai îndepărtate ținuturi nordice ale Uniunii Sovietice, au dat însă speranțe oamenilor de știință mongoli. Oamenii de specialitate din R.P. Mongolă au început să elaboreze planuri concrete pentru dezvoltarea pomiculturii în țara lor.

Trecînd la aplicarea în practică a planurilor lor îndrăznețe, specialiștii mongoli au înființat, în anul 1954, prima stațiune pomicolă experimentală din R. P. Mongolă. Creată în satul Samra din regiunea Selenga, această livadă experimentală a avut menirea să dovedească practic că în condițiile de climă și sol existente în Mongolia pot crește pomi și tufișuri fructifere. Rezultatele obținute cu această ocazie au depășit toate așteptările: aproape 95 la sută din pomii și tufișurile plantate s-au prins! Suportînd bine cîteva ierni reci, lipsite aproape complet de zăpadă, numeroși copaci au și dat primele roade în anii 1959—1960. Și, astfel, în toamna anului 1960 stațiunea pomicolă experimentală din Samra a livrat deja Statului primele 15 tone de mere și importante cantități de alte fructe din producție proprie.

Sub imboldul succeselor dobîndite, tinerii pomicultori din R.P. Mongolă au început să planteze asemenea livezi și în alte regiuni ale țării. Acum, astfel de stațiuni pomicole funcționează și la Halkingol, în regiunea Cioibalsan, precum și la Bulgan, în regiunea Cobda. Alte asemenea stațiuni sînt în curs de creare în regiunile Gobi-Altai, Gobi de sud etc. Aceste stațiuni experimentale ajută gospodăriile de stat și unităților agricole din vecinătatea lor să-și creeze livezi proprii.

Lucrătorii din agricultura R.P. Mongole sînt hotărîți ca pe baza experienței acumulate să dezvolte neîncetat și într-un ritm rapid pomicultura, această ramură importantă a agriculturii.

CINEMA

PREMIILE „OSCAR" 1961

Academia de Film din S.U.A., a desemnat, în vara ce a trecut, la Santa Monica, pe laureații premiului „Oscar" (cea mai înaltă răsplată acordată în America, actorilor sau realizatorilor de film pentru creațiile lor). Primul de pe lista academiei a fost...

Billy Wilder — regizor, pentru filmul „Apartamentul".

Academia precizează că e vorba de un premiu triplu, Wilder fiind distins de 3 ori (în același timp!) cu acest premiu. Și anume: 1 „Oscar" pentru reușita filmului în totalitatea lui, 1 „Oscar" pentru regie și unul — ultimul — pentru calitatea scenariului.

Billy Wilder este, astăzi, unul dintre cei mai interesanți creatori de filme de peste ocean. Austriac de origină, născut, acum 55 de ani, la Viena, Billy Wilder își începe activitatea în capitala valsului. Primul film mut, „Oamenii — duminica", îl realizează la Berlin în 1929. Apoi scrie scenariul filmului de succes mondial — „Emil și detectivii" — după Erich Kästner. Lucrează un timp la Paris. În preajma războiului emigrează în America. Lucrează neobosit, de atunci, înregistrînd multe succese. Ultimul succes — „Apartamentul" îl situează, azi, în primul rînd al realizatorilor de film occidentali, cu vederi înaintate.

Dintre ceilalți deținători ai premiului „Oscar" — 1961, amintim pe cei mai populari:

Elisabeth Taylor (actrița americană, care, împreună cu soțul ei, cîntărețul Eddy Fisher, a vizi' t, pentru a 2-a oară în 3 ani, Uniunea Sovietică, cu prilejul Festivalului Filmului, desfășurat, în 1961, acolo) — pentru creația ei din filmul „Butterfield 8"

Burt Lancaster, înzestratul actor cunoscut la noi din filmele „Trapez" și „Discipolul diavolului" — pentru rolul interpretat în filmul „Elmer Gantry".

Gary Cooper, unul din decanii actorilor americani de film, pentru întreaga sa activitate desfășurată în domeniul artei cinematografice.

Ultimul pe listă este... (Vă mai 'amintiți?) Stan Laurel, mai pe scurt, „Stan", subțiraticul și năucul partener al grăsunului și simpaticului Bran (pe adevăratul său nume Oliver Hardy, mort în mizerie acum cîțiva ani). El a fost răsplătit pentru creațiile lui din filmele care au făcut cîndva să rîdă în hohote, sute și mii de spectatori de pretutindeni...

ÎNTÎMPLĂRI DINTR-UN CARTIER

Cotroceni e unul din cartierele bucureştene cufundat într-o odihnitoare linişte; e un cartier cu străzi curate, cu pomi umbroşi, cu flori şi cu multă verdeaţă. Ca şi în celelalte colţuri ale Capitalei s-au înălţat şi aici, în ultimii ani, construcţii: o şcoală mare, de toată frumuseţea, pe B-dul Dr. Petru Groza, cîteva blocuri pe str. Carol Davila unde locuiesc muncitori de la fabrica de confecţii şi tricotaje, alte blocuri în preajma Teatrului de Operă şi Balet, un frumos cvartal pe B-dul Eroilor. Cîteva locuinţe individuale construite cu credite primite de la stat pe str. dr. Lister şi pe alte străzi din cartier. Linia de tramvai care trecea pe străzile Carol Davila şi dr. Lister a fost scoasă. Pe aici circulă acum troleibuse fabricate la Uzinele „Tudor Vladimirescu". Parcuri sînt multe la îndemîna cetăţenilor, de la podul Elefterie, de acolo de unde se înalţă clădirea Teatrului de Operă şi Balet şi pînă la Facultatea de medicină e tot un parc; parcul cel tînăr, crescut în anii noştri; mai sus e Grădina botanică, o mîndrie nu numai a cartierului, ci a întregului oraş. În inima Cotrocenilor străjuie Monumentul Eroilor Patriei. E drept în faţa Academiei Militare. Piaţa din preajma monumentului a fost încadrată, nu de mult, de blocuri pentru locuinţe. În faţa monumentului şi a noilor construcţii s-a aşternut un covor de flori veşnic proaspete. Oaspeţii de peste hotare care vin la Monumentul Eroilor Patriei rămîn încîntaţi de ceea ce le este dat să vadă. Tot în Cotroceni se mai află şi Palatul Pionierilor. Acolo unde altădată îşi lăfăiau desmăţul neamuri regeşti, petrec astăzi copiii Capitalei. Aşa cum îi rînduit astăzi, palatul pare de-adreptul un loc de basm. Basm de nevisat pentru noi cînd eram de seama lor.

După această sumară cunoştinţă cu cartierul, să zăbovim cîte puţin pe străzile lui şi să notăm fugar cîteva întîmplări mai proaspete.

O PROBLEMĂ REZOLVATĂ

Cetăţenii de pe str. dr. Iatropol au ţinut o şedinţă. Preşedintele comitetului

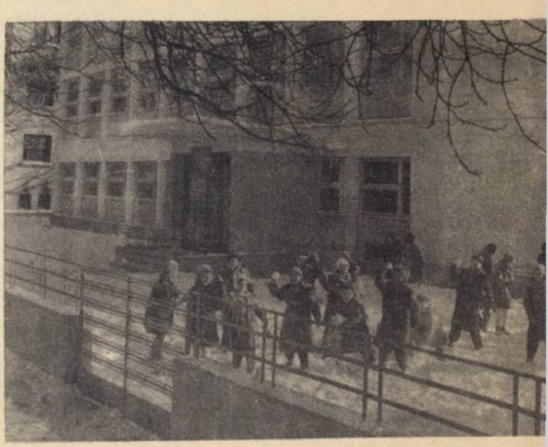

de stradă, tov. Ion Stancu, a propus: copiii să nu se mai joace pe stradă; e pericol de accidente. *„Copiii să fie îndrumaţi să meargă la cercul de basme de la biblioteca „Vasile Alecsandri", la cercul literar de pe str. Pasteur, la cercul de desen de la casa raională de cultură, la filme, la sport. S-au făcut doar multe în cartierul*

nostru pentru copii! De ce să se zbenguiască pe stradă cînd au atîtea locuri pentru distracție?" Cetățenii prezenți la adunare au fost de acord. Dar... „cetățeni" care n-au fost invitați la această ședință, s-au declarat nemulțumiți, aflînd că nu mai e rost de joacă pe stradă.

— *Ce ne facem? Unde ne mai jucăm?*

— *Cei de pe Davila și de pe Staicovici au solar.*

— *Noi n-avem. Cică, să ne mulțumim cu cercul de basme.*

— *Dar asta-i la două săptămîni o dată și ține numai două ceasuri.*

— *Și celelalte cercuri sînt în sală, și noi vrem să ne jucăm afară.*

— *E o problemă...*

— *Să mergem la tanti Costea, deputata stă aici pe strada noastră la nr. 13. Să facem plîngere.*

— *Să mergem.*

Tanti Costea, adică Cornelia Costea, deputată în circumscripția orășenească nr. 298 a primit cu înțelegere plîngerea nemulțumiților. Împreună cu un instructor de la Sfatul popular al raionului Lenin a căutat o soluție. După cîteva zile de alergătură și demersuri, problema și-a găsit rezolvarea. Din terenul I.C.A.B.-ului s-a repartizat o bucată pentru solariul copiilor de pe str. Iatropol. Copiii sînt mulțumiți.

MUNCĂ VOLUNTARĂ

Din vreme în vreme se organizează în cartier acțiuni de muncă voluntară. S-a muncit voluntar la amenajarea solariului, a scuarurilor, la plantarea florilor, la construirea unui teren de sport, la școala cea nouă, la casa raională de cultură și peste tot unde a fost ceva de făcut.

Cu prilejul organizării acțiunilor de muncă voluntară s-a mai născut o inițiativă. Simplă, dar cu efect. Cînd se adună la locul stabilit de pe stradă pentru muncă voluntară cetățenii aduc de acasă lucruri netrebuincioase: fier vechi, cutii de conserve, borcane, sticle, cîrpe. Toate acestea se depun la depozitele provizorii statornicite în anumite curți. De aici le iau mașinile sfatului popular raional și le duc la centrele de colectare. În felul acesta, fără nici o strădanie deosebită, s-a adunat, numai în cîteva luni, de pe cîteva străzi, aproape un vagon de fier vechi și însemnate cantități de cîrpe, hîrtii, borcane și sticle.

*

Ar mai fi multe de spus despre viața din cartierul Cotroceni. Despre activitatea

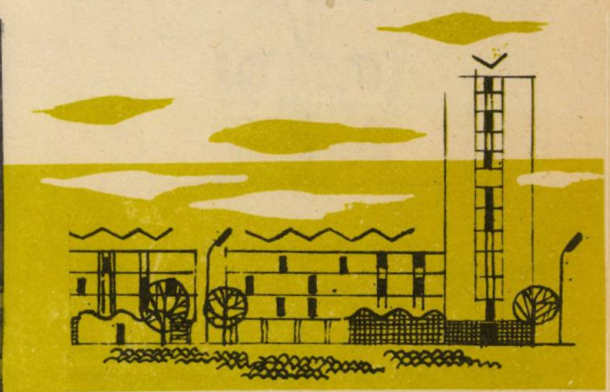

rodnică de la biblioteca „Vasile Alecsandri" sau de la biblioteca de casă din circumscripția raională nr. 15, despre activitatea din cadrul numeroaselor cercuri de citit, despre conferințele care au loc în cartier, despre cursurile de croitorie pentru gospodine, despre activitatea comisiei de femei, a comitetelor de stradă s-ar putea scrie mult. Peste tot în acest cartier se muncește cu sîrg. Deputații sînt ajutați zi de zi de comitetele de stradă, de comisiile de femei, de comisiile de control obștesc, organisme eficiente care antrenează aproape pe toți cetățenii din cartier la bogata activitate a sfatului popular. Frumusețea cartierului rezidă în hărnicia și în frumusețea sufletească a oamenilor ce-l gospodăresc. Oameni noi într-un cartier vechi, care se înnoiește continuu!

D. TĂRNĂUCEANU

vreţi să cultivaţi LĂMÎI ?

La această întrebare vor răspunde, desigur numeroşi amatori, în mod afirmativ. Dar cultura lămîiului nu este chiar aşa de simplă. De acest lucru s-au convins mulţi începători care — văzînd că nu rodesc lămîii — au abandonat această îndeletnicire. Bineînţeles că ei nu au cunoscut bine regulile de îngrijire

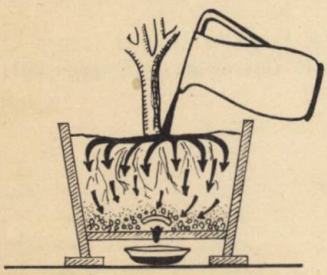

UDAREA LĂMÎIULUI
Într-un pămînt reavăn, apa pătrunde uşor şi uniform, umezind toate rădăcinile plantei.

ale lămîiului. Căci, ca şi alte plante, lămîiul — care este de origină subtropicală — pretinde anumite condiţii de cultură. Le vom aminti pe rînd. Mai întîi însă să vedem cu ce pornim la treabă.

Lămîiul se înmulţeşte fie prin sămînţă, fie prin butaşi. În primul caz, seminţele scoase din fructe le însămînţaţi în ghivece cu pămînt bogat şi bine mărunţit, la adîncimea de 3—4 cm. După o lună, o lună şi cîteva zile răsar puieţii. Apoi, aceştia trebuie altoiţi cînd ajung la grosimea unui creion. Altoirea lămîiului se face în ochi crescînd, atît primăvara cît şi în cursul verii. Ca altoi, folosiţi ochi recoltaţi de pe ramurile coapte ale lămîilor aflaţi pe rod. Operaţia de altoire este la fel ca la toţi pomii. Cei care nu cunoaşteţi acest lucru, cereţi sfatul unui om de specialitate sau cu practică în această privinţă.

Înmulţirea lămîiului prin butaşi este mai simplă. Cum procedaţi? Primăvara, luaţi lăstari cu lemnul copt de la plante cultivate şi tăiaţi butaşi la 10—12 cm. lungime, în aşa fel ca fiecare să aibă 4—5 ochi. Spre vîrful butaşului lăsaţi două frunze care vor fi necesare pentru formarea rădăcinilor. Înfigeţi apoi butaşii la o adîncime de 3—4 cm. în ghivece cu nisip aspru de rîu. Înrădăcinarea butaşilor durează între 20—40 de zile. În tot acest timp, trebuie să aveţi grijă să udaţi nisipul permanent. Pentru grăbirea înrădăcinării butaşilor, puteţi acoperi ghivecele cu borcane de sticlă, care menţin o temperatură de 18—25 de grade. După circa două săptămîni de la formarea rădăcinilor, scoateţi butaşii din nisip şi plantaţi-i în vase cu pămînt bogat şi uşor, compus din două părţi de pămînt de ţelină, o parte din mraniţă (gunoi de grajd bine putrezit) şi o parte de nisip. Pe fundul vaselor aşezaţi pietriş sau cioburi pentru a asigura scurgerea apei după udat.

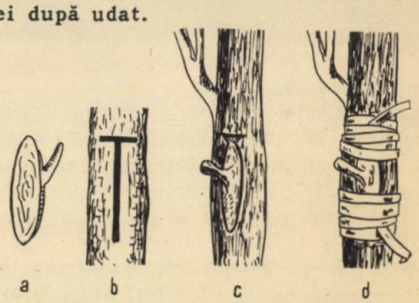

OPERAŢIA DE ALTOIRE
a) Ochiul pregătit pentru altoire. *b)* Incizia făcută pe portaltoi. *c)* Introducerea ochiului sub coaja portaltoiului. *d)* Legarea altoiului.

Plantarea lămîilor obţinuţi din butaşi, ca şi cei altoiţi, se face de regulă în ghivece de pămînt ars sau în vase de lemn. Dimensiunile acestora trebuie să fie corespunzătoare plantelor respective. Puieţii altoiţi şi butaşii înrădăcinaţi, bunăoară, îi plantaţi în ghivece

cu un diametru de 10 cm. și înalte de 15 cm. Pe măsură ce plantele înaintează în vîrstă, cer un spațiu nutritiv mai mare. Pentru aceasta, lămîii trebuie să-i transplantați o dată pe an, cu această ocazie veți schimba și vasele. Înainte de plantare, dezinfectați vasele prin opărire, spălare cu soluție de sodă caustică sau prin tratare cu fum de pucioasă. Golurile de lîngă pereții vasului și cele de la suprafață le completați cu pămînt nou. De altfel, indiferent de fertilitatea pămîntului din vase, pentru o creștere și rodire normală, trebuie să îngrășați lămîii regulat. În acest scop, puteți folosi îngrășămintele combinate.

Lămîiul — ca și ceilalți citrusi — pretinde lumină (însă nu suportă bătaia directă a razelor solare), umiditate (dar nu în exces) și este sensibil la ger. De aceea, în timpul iernii, atunci cînd aerisiți încăperile, feriți vasele cu lămîi de la ferestre. În camerele încălzite cu calorifer, așezați pe acestea vase cu apă și stropiți plantele cu apă încălzită, pentru a evita uscarea aerului și așezarea prafului pe frunze și totodată pentru a preveni atacul insectelor. Tot cu apă călduță (cu 2—3 grade mai mult decît temperatura camerei) udați și pămîntul. Cea mai bună apă de udat este cea de ploaie, cea din iazuri, precum și cea din rîuri. Primăvara, odată cu ridicarea temperaturii din încăperi și mărirea cantității de lumină pe care o primesc plantele, încep să crească lăstarii. Pentru ca lămîii să înflorească și să lege fructe normal, este necesar să-i țineți la o temperatură de 14—17 grade și să-i udați ori de cîte ori este nevoie. De asemenea, să mențineți pămîntul afînat și curățat de buruieni. După trecerea pericolului de brumă, puteți scoate lămîii și afară, la umbra pomilor.

Rodirea lămîiului depinde în mare măsură de formarea coroanei și îngrijirea ei. Prin tăierile și celelalte lucrări pe care le faceți (ciupitul lăstarilor, aplecarea ramurilor, ruperea bobocilor, florilor și fructelor), trebuie să urmăriți obținerea unui schelet echilibrat și puternic, de formă regulată și frumoasă, care să aibă un număr cît mai mare de ramuri roditoare și de frunze. Da, și de frunze pentru că de numărul, mărimea și sănătatea frunzelor depinde recolta de fructe și calitatea lor. În frunzele lămîiului sînt depozitate

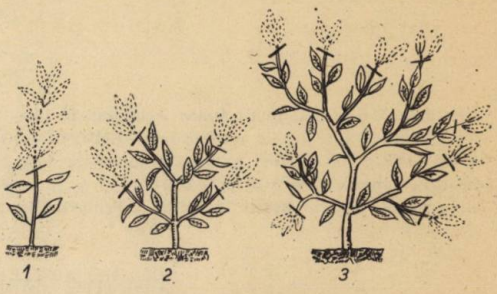

FORMAREA COROANEI
1) Prima tăiere. 2) A doua tăiere. 3) A treia tăiere.

rezervele de substanțe nutritive care ajută la formarea mugurilor de rod și la creșterea fructelor legate. Iată pentru ce, atunci cînd fructele sînt prea dese pe ramuri, este bine să le răriți, astfel ca unui fruct să-i revină 10—12 frunze. Frunzele de lămîi sînt necesare și pentru hrănirea rădăcinii, tulpinei și a tuturor ramurilor din coroană. Pentru menținerea unui frunziș cît mai bogat la lămîi trebuie să le îngrijiți astfel ca ele să rămînă sănătoase și să nu cadă înainte de vreme.

În afară de lucrările arătate mai sus, este necesar să feriți lămîii de atacul bolilor și al dăunătorilor. Împotriva bolilor criptogamice, stropiți lămîii cu zeamă bordeleză (soluție din piatră vînătă și var), iar păianjenul roșu și păduchii de frunze îi puteți combate prin stropiri cu emulsii de săpun sau soluții pe bază de nicotină (Nicotox).

Cultura lămîiului este o îndeletnicire plăcută și instructivă. Închei rîndurile de față cu speranța că cei care sînteți amatori veți persevera în aplicarea întocmai a tuturor îngrijirilor necesare lămîiului, pentruca el să crească frumos și mai ales să rodească.

Ing. VASILE CIAUȘU

CEAIURILE MEDICINALE

IZVOR DE SĂNĂTATE

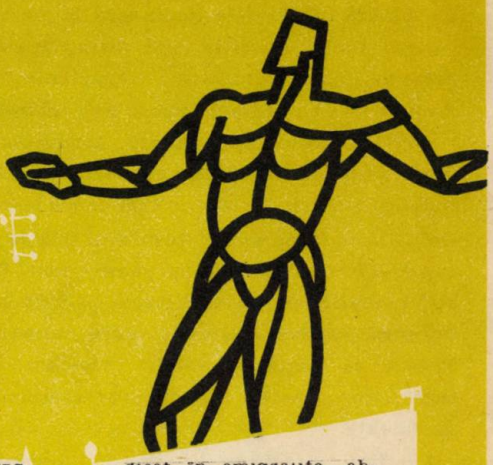

Din cele 300 plante medicinale existente în țara noastră, întreprinderile de plante medicinale – CENTROCOOP – prepară o serie de ceaiuri și alte produse de larg consum. Ceaiurile medicinale sînt preparate după formule științifice, aprobate de Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale.

CEAIUL ANTIBRONȘITIC și CEAIUL PECTORAL
liniștesc tusea: la răceli, bronșite, gripă.

CEAIUL ANTIASTMATIC,
ajutător în tratamentul astmei.

CEAIUL ANTIDIAREIC,
indicat în diaree și dizenterie.

CEAIUL ANTIREUMATIC,
băutura de fiecare zi a bolnavilor de reumatism.

CEAIUL CALMANT,
liniștitor al sistemului nervos

CEAIUL SEDATIV,
aduce un somn liniștit și odihnitor.

CEAIUL CALMANT ÎMPOTRIVA TULBURĂRILOR CARDIACE,
ajutător în tratamentul afecțiunilor cardiace de origină nervoasă.

CEAIUL CONTRA COLICILOR,
liniștește colicile gastro-intestinale.

CEAIUL CONTRA COLICILOR PENTRU COPII,
liniștește colicile și crampele copiilor.

CEAIUL GASTRIC,
un bun prieten al bolnavilor de stomac. Liniștește arsurile și durerile de stomac, înlesnește mistuirea.

CEAIUL AROMAT,
băutura zilnică pentru fiecare. Un ceai alimentar tonic și gustos.

CEAIUL PENTRU GARGARĂ,
antiseptic și calmant indicat în amigdalite, abcese dentare, răgușeală etc.

CEAIUL HEPATIC,
ajutător în tratamentul bolilor de ficat. Ușurează secreția bilei, calmează durerile de ficat.

CEAIUL PENTRU BOLNAVII HIPERTENSIVI,
ajutător în tratamentul hipertensiunii arteriale

CEAIUL LAXATIV — ANTIHEMOROIDAL.
adjuvant în tratamentul hemoroizilor.

CEAIUL SUDORIFIC,
indicat în răceli, gripă, guturai.

PULBERE LAXATIV-PURGATIVĂ,
în doze mici: laxativ; în doze mari: purgativ.

ȚIGĂRI ANTIASTMATICE,
calmant în crizele de astmă. Înlesnește respirația.

TABLETE DIGITALIS PURPUREA a 0,10 gr.,
tonic cardiac. Se folosește numai după indicația medicului.

AROMATIZANT PENTRU BĂI,
o baie cu acest preparat aduce o înviorare a organismului și o liniștire a stărilor nervoase

SIROPUL DE MĂCEȘE,
cu vitamina C; tonic, reconfortant și răcoritor pentru copii și adulți.

AROMATIZANTUL PICANTIL,
dă un gust picant și aromat preparatelor din carne.

Aceste produse se găsesc la farmacii și magazinele de plante medicinale ale cooperației de consum.

POVESTEA UNUI MEȘTER GRAVOR

Nu de mult, tînărul Bohuslav Simice, în vîrstă de vreo 30 de ani, a fost primit în Uniunea artiștilor plastici din R.S. Cehoslovacă. Un fapt, desigur, obișnuit, în aparență. Și, totuși, acest fapt își are semnificația sa. El ilustrează cum nu se poate mai bine că socialismul descătușează energia creatoare a maselor, dînd posibilitate talentelor din popor să se ridice pe culmile științei, artei și culturii.

Lui Bohuslav Simice de mic copil îi plăcea foarte mult desenul și în școala medie a avut un profesor de desen excepțional. La dragostea pentru artă, el a adăugat o muncă stăruitoare, plină de pasiune pentru a-i pătrunde din ce în ce mai mult tainele.

Astfel, după ce a absolvit școala medie și a trecut examenul de maturitate, Simice a fost angajat la marea fabrică de sticlă „Moser" (astăzi sticla Karlsbad). A fost apoi desenator tehnic, iar după aceea, i s-a încredințat executarea unor proiecte. Urmărindu-i pe alții cum lucrează, el și-a însușit repede tehnica aplicată. În perfecționarea măiestriei lui artistice, Bohuslav Simice a fost ajutat de Ludvika Smurkova, prima femeie din Cehoslovacia care și-a manifestat talentul artistic în prelucrarea sticlei.

Datorită calităților sale deosebite, a priceperii și simțului său artistic, lui Simice i se încredințează, în anul 1955, conducerea unui atelier care produce tot felul de articole de sticlă gravată. Aici, meșterul gravor în sticlă aplică cu succes metoda de gravare adîncă. Simice poate astfel grava pereții groși ai unor vase de sticlă pînă la o adîncime de o jumătate de centimetru. Această gravură dă efecte luminoase neobișnuite, care sînt cu totul altele decît cele ale paharelor șlefuite. Prin gravarea liniară a sticlei — mai precis, prin gravarea sticlei cu apă tare — se pot obține desene atît de fine încît ele nu pot fi executate cu nici o altă tehnică. Simice execută, după cum e cazul, muchii ascuțite și rotunde, suprafețe mai mult sau mai puțin plane, cu o transparență variată și, în special, structuri mate de un luciu mătăsos uimitor, suprafețe cu o granulație mai mult sau mai puțin fină și, în sfîrșit, cristale dintre cele mai rare.

Toate acestea sînt, fără îndoială, rezultatul unor îndelungate căutări, a unor experiențe sistematice, efectuate pe baza tehnicii gravării sticlei. Documentele privitoare la aceste stăruitoare încercări se află într-o mică arhivă, în care pot fi admirate tot felul de plăcuțe de sticlă gravată. Deosebit de interesantă, în această privință, este o mare placă de sticlă, al cărei decor îți reliefează parcă o lume de basme din necuprinsul Cosmos, care a fost executată de artist printr-o metodă de gravare specială.

Interesant este faptul că tînărul meșter gravor nu s-a angajat în obținerea unor efecte ieftine și tipătoare, ci, s-a întrecut pe sine însuși și învingînd numeroase dificultăți în timpul nenumăratelor încercări și căutări, el a dat lucrări de înaltă valoare artistică. Aceste lucrări se bucură de o binemeritată apreciere în cercurile artistice, nu numai din patria sa, ci și de peste hotare. Lucrările sale au întrunit astfel admirația unanimă la expozițiile de la Praga (1955), Moscova și Kiev (1955 și 1956), Bruxelles (1958), Milano (1957 și 1960).

Iată deci cum a ajuns tînărul Bohuslav Simice un valoros artist plastic. Într-o țară în care totul este pus în slujba poporului, în care fiecare om al muncii își poate realiza visurile cele mai îndrăznețe, acesta nu este de loc un caz izolat. Asemenea exemple se pot da cu miile, zecile și sutele de mii.

UMBRELE ACUZĂ

În ultimii ani, după cum reiese din datele publicate de însăşi presa americană, producţia de filme a scăzut în S.U.A. la aproape jumătate. Din această jumătate, circa 100 de filme „vorbesc" despre teenageri şi pentru teenageri*)

Ocupîndu-se, în revista engleză, „Sight and Sound" de această stare de fapt, P-J. Dyer îl citează pe producătorul american de filme, Herman Cohen, care declara nu demult:

„Întrucît 60% din spectatorii noştri de film provin din rîndurile tineretului între 15—30 de ani, sînt încredinţat că cel mai mare succes de casă îl constituie filmele cu Rock an roll şi cele de groază. Din fericire, în asemenea filme nu e nevoie de nume răsunătoare!"... spunea, în încheiere, satisfăcut, producătorul, pe care după cum se vede, asemenea producţii de succes nu-l costă multe parale. Asemenea filme constituie deci pentru cei ce le finanţează o afacere foarte rentabilă — adevăr care explică, astfel, numărul mare de producţii de acest gen ce apar în occident.

Filmele acestea nu au mare legătură cu ceea ce ar trebui să fie viaţa tineretului american. Ele se inspiră din isteria nopţilor de desfrîu cu care se fălesc teenagerii, din falsele conflicte dintre părinţi şi copii, din hărţuielile — care, uneori, ajung pînă la crimă — petrecute între feluritele bande de tineri americani cu comportare huliganică.

Într-un asemenea „context moral" şi-a făcut apariţia pe ecrane, acum cîţiva ani, tînărul talentat şi sensibil (din care publicitatea avea să facă un idol rece, lipsit de conţinut), — James Dean. A apărut în filmul „La Est de Eden" şi a devenit, peste noapte, celebru. Filmul, realizat de renumitul regizor Elia Kazan — din a cărui şcoală* denumită „Actor's Studio", aveau să apară pe ecranul şi pe scenele americane cîţiva foarte preţuiţi tineri actori — era cinstit în intenţii. Zugrăvea, sau dezvăluia mai bine zis, problemele complexe şi complicate ale tineretului american în perioada agitată a anilor ce au urmat celui de al doilea război mondial.

Fetele şi băieţii a căror uniformă a devenit blue-jeans-ul — pantalonul cu ţinte, din pînză albastră, deasă (modă lansată cu uluitor succes, de însăşi James Dean şi foarte caracteristică pentru un anume tip de tînăr american), şi-au aflat înfăţişate în psihologia eroilor acestui film, problemele majore care-i frămîntau şi la care, pare-se, nu găsiseră răspuns.

Tînărul pe care-l întruchipa, pe ecran, James Dean, este, la începutul filmului, plin de bune intenţii. Iubeşte viaţa şi oamenii. Şi e însetat de dragostea celor din jurul său. Ca şi tinerii care îl priveau, cu miile, din sălile de cinema. Dar, cînd îşi dă seama că bunele lui intenţii sînt zadarnice, că ele nu emoţionează pe nimeni, că, (în normele stabilite de modul de viaţă american), toate acestea sînt lucruri inutile, ba chiar ridicole — se înrăieşte. Devine cinic, brutal, neîndurător. Ca şi tinerii care-l priveau, cu miile, din sălile de cinema. Lumea din jur îl condamnă. Fără să caute măcar să-l înţeleagă...

Drama trăită în film — şi, se pare şi în viaţă — de James Dean, a stîrnit interesul şi participarea largă a tineretului american, care-şi vedea „idolul" prădă unor întrebări chinuitoare, pentru ei familiare. Elia Kazan, regizorul, le pusese degetul pe rană...

Poate şi mai bine a izbutit recent să pătrundă în lumea interioară a acestor tineri care şi-au pierdut tinereţea, un alt regizor american — tînăr el însuşi şi foarte talentat — pe nume John Cassavetes.

Produs în anul 1961 noul său film, „Shadows" (Umbre), e dedicat aceloraşi spinoase probleme ale tineretului american.

Actor-regizor şi, în acelaşi timp, producător, John Cassavetes a izbutit să facă o remarcabilă introspecţie în lumea tenebroasă a tinerei generaţii „rătăcite". În S.U.A., tînărul regizor e socotit de către intelectualii cinstiţi drept un avantgardist. Şi aceasta în primul rînd pentru conţinutul operelor lui. Acest lucru îl demonstrează şi caracterul ultimului său film — Shadows — în care critica socială e mai mult decît evidentă. Teenagerii zugrăviţi de Cassavetes sînt exasperaţi de o anumită însingurare morală, de un anume abandon moral, sînt însetaţi de dragoste, de căldură, de afecţiune. Dar ei nu arată nimic din toate acestea. Pentru un observator atent şi în ochii unui analist fin cum e Cassavetes, tocmai această stare de spirit, tăinuită pînă la disperare, explică brutalitatea, cinismul, lipsa de scrupul şi blazarea tinerilor americani ai zilelor noastre. Cassavetes smulge această mască împietrită de pe chipul fraged şi hărţuit al eroilor săi, şi ni-i înfăţişează rătăcind noaptea prin spelunci, pe străzi întunecoase, în căutare zadarnică de speranţă, de afecţiune, de căldură omenească... Dar îşi ascund disperata lor singurătate cu orice preţ! Crezul lor? „Dacă nu eşti sigur de tine ai pierdut!"

Tema filmului o constituie relaţiile încordate dintre albi şi negri. Slujind această temă, Cassavetes întreprinde o plimbare — cu obiectivul — pe străzile newyorkeze, înţesate de şomeri în căutare de lucru, de dragoste, de rost în viaţă. Sînt tineri — mulţi şi singuri — care nu mai sînt în stare — în cele din urmă — să ia nimic în serios. Sînt tineri pe care modul lor de viaţă — modul american de viaţă — i-a îmbătrînit de tineri...

Din păcate, filmul nu oferă nici o perspectivă. Pentrucă viaţa acestor tineri, nu are, pare-se, nici o perspectivă.

Pe scurt, Shadows e un film mare. Un film cutremurător, despre un adevăr cutremurător!

*)Teenager = tînăr ce nu a împlinit încă vîrsta de 20 ani

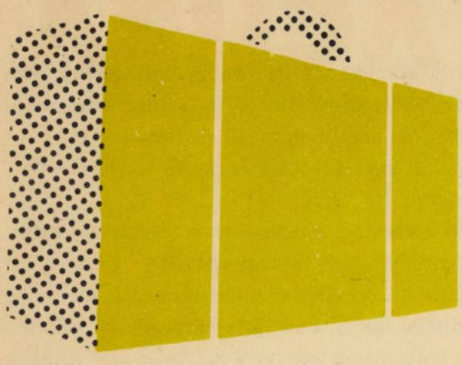

Pentru cei ce fac cura balneoclimatică

Eficacitatea tratamentului balneoclimateric este în funcţie nu numai de efectuarea curei într-o staţiune potrivită cu felul şi stadiul bolii, dar într-o egală măsură depinde şi de modul în care s-a pregătit organismul pentru recepţionarea factorilor balneoclimaterici, de comportarea în staţiuni, cît şi de atitudinea bolnavilor după înapoierea de la cură.

Din rîndurile ce urmează se pot desprinde cîteva din cele mai importante reguli pe care trebuie să le respecte toţi acei care vor pleca în staţiuni sau au revenit de la cura balneoclimaterică.

INAINTE DE PLECARE

● *Staţiunea şi anotimpul în care se va efectua cura sînt sarcini ale medicului.* Sugestiile prietenilor pot fi luate în consideraţie la alegerea staţiunii de cură, dar cuvîntul hotărîtor trebuie să-l aibă medicul. Nimeni nu trebuie să se lase influenţat de recomandările unor bolnavi cu aşa zisă „experienţă", care cred că, dacă dînşii au beneficiat de factorii unei staţiuni, localitatea respectivă poate fi de folos oricui.

Se cunoaşte faptul că pot fi doi bolnavi cu simptome asemănătoare de boală şi totuşi trebuie să li se instituie tratamente diferite. La fel şi cu apele minerale şi cu climatul din staţiuni. O sursă hidrominerală şi un anumit climat pot fi de mare folos unui suferind şi totuşi aceiaşi factori de cură pot să fie contraindicaţi pentru alt bolnav, cu toate că ambii prezintă aceleaşi semne de boală. Aceasta se poate întîmpla, pentru că, după cum se ştie, „nu există boli ci există bolnavi".

De asemenea, se va ţine seama de indicaţiile medicului şi în ceea ce priveşte anotimpul de efectuare a curei, căci sînt suferinzi a căror formă de boală permite efectuarea tratamentului balneoclimateric în orice lună a anului şi în orice staţiune profilată pentru boala respectivă, şi sînt alţi bolnavi cărora unele staţiuni le priesc numai în anumite anotimpuri.

● *Focarele de infecţie din organism trebuie lichidate.*

Focarele de infecţie din organism, cum sînt dinţii cariaţi sau cu granuloame, amigdalele care se inflamează des, vegetaţiile adenoide, sinuzitele şi alte inflamaţii cronice, ca: apendicite, colecistite, metro anexite, prostatite etc. constituie elemente care se opun la reuşita tratamentelor balneoclimaterice, deoarece prin acţiunea lor toxică şi infecţioasă fac ca organismului să-i scadă şi chiar să-i dispară receptivitatea la acţiunea apelor minerale.

Aşadar, cu cîteva luni înainte de plecarea în staţiuni, suferinzii trebuie să se adreseze medicilor pentru lichidarea tuturor acestor focare de infecţie din organism.

● *Înainte cu 2—3 zile de plecarea în staţiuni se va consulta din nou medicul.*

Aceasta este necesar pentru a se verifica dacă de la ultimul examen medical nu s-a ivit vreo contraindicaţie pentru cura recomandată.

● *Se va cere avizul medicului şi asupra însoţitorilor.*

Dacă se pleacă cu familia într-o staţiune balneoclimaterică, este necesar să se aibă în vedere ca şi cei care însoţesc pe bolnav să poată beneficia de pe urma factorilor

climaterici din staţiune sau cel puţin aceştia să nu le fie contraindicaţi.

Aceasta este foarte important, căci în eventualitatea în care factorii climaterici din staţiunea respectivă ar produce tulburări în sănătatea membrilor de familie care însoţesc pe cel venit la cură, însăşi efectuarea completă a curei sale poate fi periclitată.

ÎN TIMPUL CUREI

● *Numai medicul staţiunii este cel care prescrie tratamentul.*

Ajunşi în staţiune, cei veniţi la cură trebuie să înţeleagă că o singură persoană este în măsură să prescrie şi să conducă tratamentul: medicul balneolog al staţiunii respective. Prescripţiile şi sfaturile sale devin obligatorii în ceea ce priveşte felul procedurilor care se vor efectua, durata şi temperatura de îmbăiere, sursa de apă minerală şi cantităţile care se vor utiliza pentru cura internă.

Numai medicul staţiunii va fi în măsură să aprecieze dacă tratamentul hidromineral îi este necesar celui suferind şi numai el poate indica asocierea diverselor alte tratamente fizioterapice sau medicamentoase.

● *Alimentaţia dietetică are şi ea rostul ei*

Ţinînd seama că orice abateri de la regimul alimentar dietetic prescris pot compromite reuşita tratamentului hidromineral din staţiune, cei veniţi la cură vor respecta cu stricteţe indicaţiile medicului şi în această privinţă, luînd masa numai la cantinele fixate pentru regimurile alimentare respective.

Nu este permis a se lua diverse aperitive contraindicate sau a uza de băuturi alcoolice cînd acestea sînt interzise de medic în unele afecţiuni.

● *Exerciţiile de cultură fizică şi excursiile*

Suferinzii cărora li s-au recomandat exerciţii fizice nu trebuie să se sustragă de la efectuarea lor, deoarece acestea contribuie în mod efectiv la stimularea funcţiunilor organismului, determinîndu-l să devină mai receptiv faţă de acţiunea factorilor de cură.

Excursiile neobositoare întăresc organismul şi sînt recomandabile. În nici un caz însă, de dragul unei excursii, nu se va renunţa la o baie programată în schema de tratament sau la o zi de cură internă cu ape minerale.

Pentru unele excursii mai mari, este necesar să se ceară sfatul medicului din staţiune.

● *Cura se face complet*

Pentru a se obţine rezultate cît mai satisfăcătoare de pe urma tratamentului balneoclimateric este nevoie ca tratamentul prescris să se efectueze în întregime.

Nu se va părăsi staţiunea înainte de termenul fixat pentru cură, decît în cazuri cu totul excepţionale şi numai cu avizul medicului din staţiune.

DUPĂ ÎNAPOIEREA DIN STAŢIUNE

● *Rezultatele obţinute trebuie consolidate*

Cura balneoclimaterică poate avea efect numai dacă şi după înapoierea din staţiune se respectă normele de viaţă care sînt indicate în general pentru fiecare suferind şi anumite reguli speciale de igienă recomandate pentru boala respectivă.

Astfel, regimul alimentar dietetic se va continua şi în restul anului. La recomandaţia medicului se vor efectua la policlinici diverse proceduri de electroterapie şi acolo unde există posibilităţi, proceduri de hidroterapie, mecanoterapie şi cultură fizică medicală.

În timpul anului se va mai putea face la domiciliu una-două cure cu ape minerale îmbuteliate, fie din sortimentele băute în staţiune, fie din altele similare, recomandate de medic.

Dr. I. LEONESCU

UZINELE CHIMICE TURDA

PRODUC:

HCl

ACID CLORHIDRIC p. a.
soluţie pt. analize chimice
(calitate cu peste 36% HCl.

POLICLORURĂ DE VINIL — suspensie — de calitate superioară avînd K62-70

Emulsie plastisoli cu viscozitate scăzută — 8000 — 12000 c.p. şi K 62-70

TINEREȚEA VINURILOR ROMÎNEȘTI

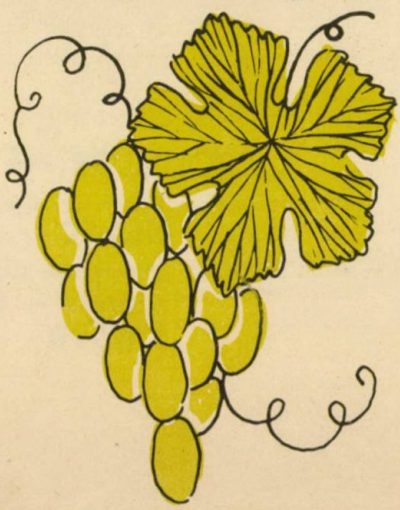

Începutul viticulturii noastre datează din timpuri pe care istoria încă nu le poate preciza. Geto-dacii care au întemeiat o cultură proprie pe aceste meleaguri, strălucită în epoca bronzului, au practicat viticultura independent de coloniștii greci de pe litoralul Pontului Euxin și de sciții care au venit peste ei în sec. al VII-lea î.e.n. Dovezi arheologice, lingvistice, istorice, ampelografice și de altă natură pot fi opuse în suficientă măsură anumitor autori care încearcă să atribuie romanilor această inițiativă. Este fapt cunoscut că legiunile lui Traian, stăpînind Dacia timp de 165 ani, nu au adăugat nici o plantă alimentară la bogata listă a celor cultivate de localnici.

Pînă la invazia filoxerei (1884) viticultura romînească a păstrat amprenta tradițiilor geto-dacice din fostele provincii care au constituit regatul lui Burebista: fiecare provincie cu particularitățile ei proprii. De pildă, se plantau 800 butuci la hectar în Moldova, 4000 în Muntenia, 16.000 în Oltenia sau Banat și 8000 în platoul Transilvaniei. Sistemele de tăiere și susținere erau cu totul diferențiate; de asemenea sortimentele și caracterul vinurilor erau categoric diferite. Ceea ce le unea pe toate era tradiția ca începutul culesului să aibe loc în podgorii la aceeași dată calendaristică de 14 (27) septembrie. Evenimentului acesta i se acorda o însemnătate cu totul deosebită: judecățile erau suspendate în cazul în care una din părți sau martorii erau ocupați la culesul viei; celor ce se aflau în armată li se acordau concedii dacă aveau vie de cules acasă sau la părinții lor.

Negustorii cazaci veniți din vară tocmai de prin părțile Donului ca să cumpere vin de pe meleaguri moldovene, împînzeau podgoria Odobeștilor. Ca o mărturie a trecerii lor repetate prin acele locuri ne stă biserica zisă a „Cazacliilor", zidită în 1777. Ei se fixau asupra proprietăților ce li se păreau mai convenabile, așteptînd sorocul amintit de începere a culesului. Între timp își procurau butoaie noi și tălpi de sănii pentru întoarcere, vinul neputînd fi ridicat decît după încetarea „din fiert", tîrziu în cursul toamnei sau chiar iarna.

În ziua sorocita, în prezența pîrcălabului din Focșani, avea loc „ruptoarea prețului" în cadrul unei mese plină cu bunătăți stropite din belșug cu vin sîngeriu, masă la care luau parte toți negustorii și producătorii angajați să livreze vinul. După ce părțile conveneau asupra prețului fixat, acesta devenea unic și obligatoriu pentru toate tranzacțiile. Ca încheiere se bea „aldămașul", urmînd ca de-a doua zi să înceapă culesul. Prezența negustorilor cazaci de la Don, din Odesa, și Harkov a fost semnalată și în alte părți, cum a fost cazul la Ștefănești, regiunea Argeș, unde s-au vîndut nenumărate butoaie cu vin.

Vinurile din Principatele Romîne erau apreciate elogios. Încă de pe acea vreme

podgorenii exportau vin nu numai în ţările vecine ci chiar şi în unele mult mai depărtate. La numeroasele expoziţii universale, vinurile romîneşti au fost distinse cu numeroase medalii.

Succesele viticulturii noastre au sistat în mod brusc pe la mijlocul secolului trecut, odată cu apariţia bolilor criptogamice, cu invazia filoxerei şi răspîndirea hibrizilor producători-direcţi — toate aduse din America. Ţara Romînească nefiind pregătită spre a face faţă acestor calamităţi, a încercat să lupte dar fără izbîndă. Recurgîndu-se la sfaturile viticultorilor străini, podgoriile noastre au avut mult de suferit. Acest „ajutor" ne-a costat nu numai desfiinţarea vechilor sortimente — fruct al unei experienţe milenare — dar mai ales distrugerea întregului strat de sol în care viile au vegetat timp de peste 2000 de ani.

Pentru redresarea viticulturii noastre s-au făcut în ultimii ani mari eforturi: colecţionarea vechilor soiuri locale abandonate şi studiul comparativ cu al celor străine nou introduse, spre a se reţine în cultură numai soiurile merituoase; instituirea

plantaţiilor experimentale pentru încercări cu soiuri şi port-altoi pentru fiecare regiune în parte; formarea cadrului de specialişti pentru învăţămîntul superior şi cel mediu ca şi al celui consacrat pentru cercetări crearea de laboratoare moderne pentru analize şi în special pentru vinificare, selecţionarea fermenţilor, tratamente etc. În anii regimului nostru democrat-popular s-a realizat opera de raionare a viticulturii, executată prin colective de specialişti din diferite sectoare, potrivit direcţiilor de producţie întrevăzute de planul de stat, iar în domeniul vinificaţiei s-au făcut progrese însemnate.

În legătură cu acest fapt trebuie să amintim că succesele mereu crescînde pe care vinurile noastre alese le-au repurtat la competiţiile internaţionale din ultimii şase ani, din diferite centre europene, au creat un prestigiu de seamă viticulturii ţării, prilejuind o nouă şi îndreptăţită preţuire Institutului de cercetări hortiviticole care a luat fiinţă în 1957, ca şi primilor oenologi romîni.

Desigur, nu era uşor pentru o ţară ca a noastră, inundată de hibrizi, cu plantaţii dezordonate, să cuteze a înfrunta cu produsele sale nenumăratele soiuri viticole, a căror faimă fusese stabilită de secole, reuşind să le ajungă şi chiar să întreacă pe multe din ele. De aceea, socotim potrivit să insistăm asupra succeselor dobîndite de vinurile romîneşti. Astfel în 1956, după ce fuseseră stabilite experimental primele scheme tehnologice şi puse la punct metode proprii de limpezire şi stabilizare a vinurilor respective, s-a hotărît prezentarea unui număr de 18 probe la cel de-al II-lea concurs internaţional de vinuri de la Ljubljana (Iugoslavia). Drept rezultat vinurile romîneşti au obţinut 14 medalii de argint şi 4 de bronz. Deci, nici o singură medalie de aur.

În anul următor, la concursul internaţional ţinut tot la Ljubljana, ţara noastră a prezentat 29 probe din noile tipuri de vinuri romîneşti. Rezultatele s-au soldat de data aceasta cu 8 medalii de aur, 15 de argint şi 6 de bronz.

Un an mai tîrziu, adică în 1958, s-a organizat în

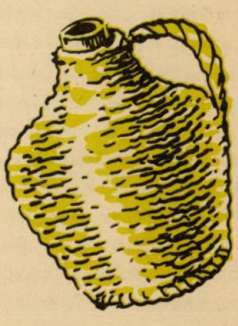

București un concurs republican, de vinuri. Se cerea cunoscut potențialul podgoriilor țării, prin examinarea probelor prezentate nu numai de Stațiunile Experimentale, dar și de întreprinderile producătoare sau prelucrătoare. Cu acest prilej, s-au pus în evidență nu numai însușirile calitative ale podgoriilor dar și deficiențele observate la condiționarea probelor prezentate, greșelile inițiale săvîrșite cu ocazia manipulării recoltelor, a prelucrării strugurilor, a vinificării mustului etc. Drept rezultat, Institutul de cercetări horti-viticole a propus un instructaj riguros pentru personalul din producție, precum și asistența tehnică a chimiștilor experți oenologi, pe lîngă unitățile producătoare. S-au pus astfel bazele unificării metodelor de lucru, fixîndu-se primele scheme tehnologice în vederea obținerii unor partizi mari de vinuri omogene, destinate consumului intern și exportului.

Totodată, s-a hotărît investirea unor fonduri masive pentru ridicarea construcțiilor și procurarea echipamentului necesar centrelor mari de vinificare. În urma unor asemenea măsuri energice, rezultatele n-au întîrziat să se arate. Astfel, la concursul internațional de la Ljubljana din anul 1958 țara noastră a prezentat 30 probe de vinuri, care au obținut 19 medalii de aur și 11 de argint. O încercare și mai izbutită a fost prilejuită de participarea Romîniei la concursul internațional organizat în

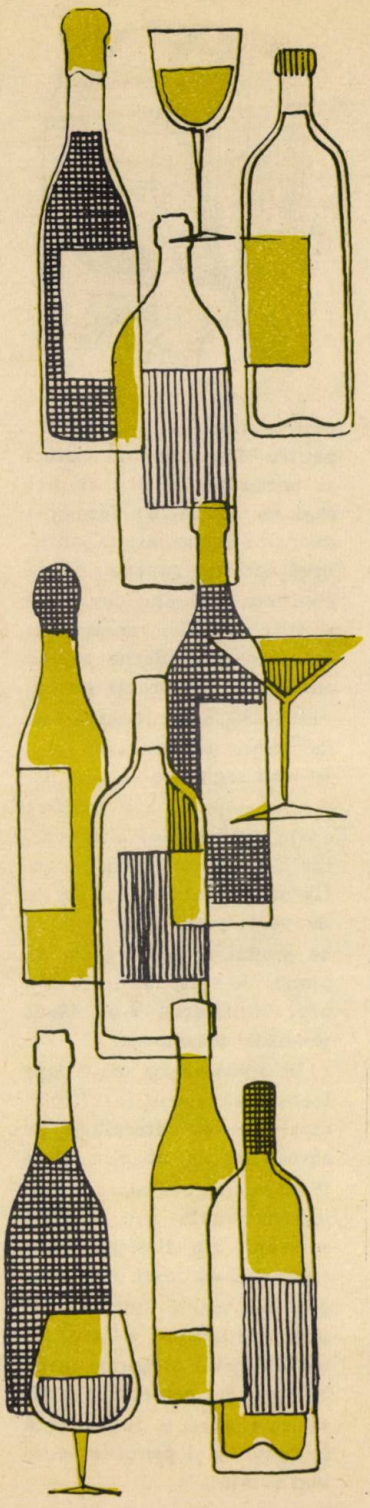

1958 la Budapesta, cînd cele 42 probe de vinuri prezentate au fost distinse cu 27 medalii de aur și 12 de argint. În același an țara noastră a figurat cu 5 probe de vinuri la concursul internațional de la Montpellier — Franța — obținînd 3 medalii de aur și 2 de argint.

În 1959, Romînia a obținut la Ljubljana 23 medalii de aur și 11 de argint, iar la Langenlois (Austria) 4 medalii de aur, 8 de argint și una de bronz.

În același an Romînia a fost invitată să participe la concursul internațional al vinului de la Montpellier, care trebuia să înceapă peste puțin timp. Sorocul neîngăduind să se adune probe de la diferite întreprinderi producătoare, a pus direcția Institutului de cercetări horti-viticole în situația ca pe propria răspundere a secției de oenologie, să se aleagă din vinotecă o serie de probe caracteristice. Alese, probele au fost expediate cu avionul la Montpellier.

Juriul constituit din experți oenologi din mai multe țări, examinînd cele 9 probe de vinuri trimise de țara noastră și comparîndu-le cu cele din categoriile respective, și-a dat verdictul:

— Două probe au obținut diploma de onoare cu mari medalii de aur și felicitările juriului.

— Patru probe au primit diploma de onoare cu atribuirea cîte unei mari medalii de aur.

— Două probe au primit mari medalii de aur.

— O probă a primit medalia de aur obișnuită.

Au urmat apoi alte succese răsunătoare ale țării noastre la concursurile internaționale unde probele de vinuri au primit în majoritate medalii de aur, foarte puține de argint și doar cîteva de bronz. Printre cele mai apreciate soiuri s-au numărat Muscat Ottonel, Fetească, Traminer și Furmint, produse ale gospodăriilor de stat Jidvei, Seuca, Țicmandru, Basna și Aiud, din zona podgoriilor Tîrnavelor, soiul de Grasă de Cotnari, vinurile dulci albe și roșii din soiurile Pinot gris, Cabernet-Sauvignon și Chardonnay ale gospodăriei de stat și stațiunii experimentale Murfatlar a I.C.H.V., soiul Pinot-noir al gospodăriei de stat Segarcea și multe altele. La cel mai recent concurs de la Ljubljana, țara noastră s-a clasat în fruntea celor 13 state concurente, obținînd 25,7 la sută din numărul total al medaliilor. Alături de vechile podgorii cu renume din părțile Odobeștilor, Cotnarilor, Segarcea și Tîrnavelor au devenit cunoscute multe altele. Numeroase din soiurile de vinuri ale podgoriilor Dealul Mare, Pietroasa, Alba Iulia, Nicorești, Miniș, Corcova și Cotești sînt unanim apreciate atît în țară cît și peste hotare.

*

Perspectivele care se deschid viticulturii noastre sînt mărețe. În planul de perspectivă elaborat de cel de-al III-lea Congres al P.M.R. se prevede că patrimoniul viticol se va tripla în următorii ani. Plantațiile se vor extinde exclusiv în zona colinară consacrată acestei culturi, defrișîndu-se actualele vii de hidrizi producători direcți care au acaparat terenurile agricole din cîmpie. În afara unei game întregi de vinuri pe care le îngăduie clima și soiurile raionate, potrivit diverselor direcții de producție, se vor dezvolta predominant soiurile destinate producerii strugurilor de masă, de la cele mai timpurii, pînă la cele mai tîrzii pentru îndestularea consumului intern și satisfacerea cererilor de export. Paralel cu extinderea plantațiilor se vor terasa terenurile în pantă în vederea preîntîmpinării eroziunii solului, iar cramele vor fi înzestrate cu vase și utilaje corespunzătoare. Cele două combinate vinicole de la Valea Călugărească și Tohani, realizate și date în funcțiune în ultimii ani, servesc ca model viitoarelor unități prelucrătoare, de depozitare și învechire a vinurilor.

Una din cele mai importante verigi care contribuie la sprijinirea progresului viticulturii noastre o constituie construirea în țara noastră a utilajului vinicol. Toate aceste mărețe înfăptuiri vor deveni realitate de îndată ce plantațiile masive, ordonate, care au început să fie executate vor intra succesiv în producție.

Succesele dobîndite pe plan internațional, numai în cursul ultimilor șase ani, constituie o dovadă neîndoielnică despre aflarea drumului bun și sigur pe care oenologia noastră a pornit cu siguranță.

Prof. I. C. TEODORESCU

I. O. I. L. „CLOȘCA"

BAIA MARE

Str. M. Eminescu 63
Telefon 2300

Execută diverse produse de larg consum care se solicită de către întreprinderile de construcții și întreprinderile comerciale în toată țara, dintre care:

CAZANE DE BAIE
cu suport de încălzire

produse apreciate de cea mai bună calitate pe țară

CAZANE DE RUFE
de la 15 pînă la 40 l.

Pe lîngă cele de mai sus se produc:

— Mașini de frezat universal pentru lemn, cricuri hidraulice de 2—3—6 și 10 tone, cricuri mecanice de 5 tone, balamale batante, balamale de 7 și 10 cm, balamale populare Nr. 1 și 2, rășnițe de cafea din aluminiu, bătătoare de frișcă, tirbușoane universale etc., precum și diferite piese auto.

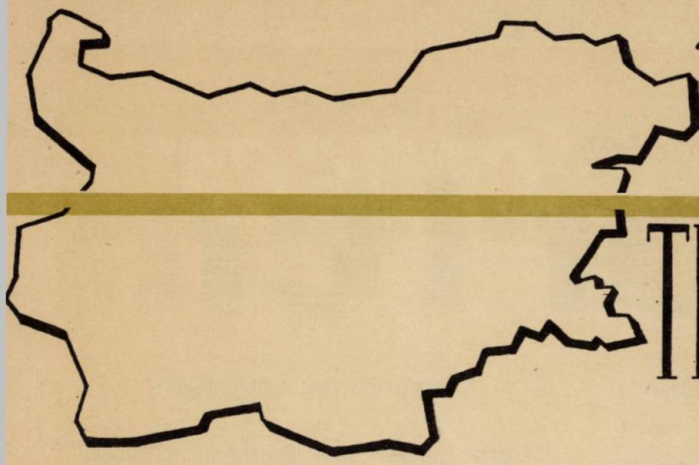

Valea TRANDAFIRILOR

Fîşia îngustă de pămînt vălurit, ce se întinde între versantul abrupt al Balcanilor şi pantele line şi împădurite ale masivului Sredna Gora a devenit cunoscută în lumea întreagă sub numele de „Valea trandafirilor". Intr-adevăr, întinsele plantaţii de trandafiri existente în acest pitoresc colţişor al ţării de la miază-zi de bătrîna Dunăre au făcut din această vale o veritabilă „patrie a trandafirilor".

Minunatele condiţii climaterice şi pedologice ale „Văii trandafirilor" permit să se cultive aici cele mai preţioase soiuri de trandafiri, din petalele cărora se extrage renumitul ulei de trandafir. In ceea ce priveşte producţia de ulei de trandafir, R.P. Bulgaria ocupă primul loc în lume. Printre cele mai preţioase soiuri de trandafiri cultivate în Valea trandafirilor, se remarcă trandafirii roşii de Kazanlîk, renumiţi prin parfumul lor îmbătător, ca şi prin bogatul lor continut în uleiuri eterice. Din aceşti trandafiri se extrage ulelul colorat şi esenţa de roze, de neînlocuit în fabricarea parfumurilor de calitate superioară şi a articolelor de cosmetică.

Ţăranii bulgari au o experienţă de secole în cultivarea acestei valoroase plante, iar măsurile de stimulare luate de statul socialist bulgar, au dat culturii trandafirilor importanţa cuvenită în economia naţională a ţării prietene.

Toate plantaţiile de trandafiri aparţin gospodăriilor agricole cooperative de muncă, care le-au extins considerabil. Datorită aplicării noilor metode ştiinţifice de cultivare a trandafirilor, de pe o parcelă de 0,1 ha. de plantaţii vechi se pot obţine răsaduri pentru o suprafaţă de 1—1,4 ha. de plantaţii noi.

Un obstacol serios, care a împiedicat multă vreme dezvoltarea culturii trandafirilor l-a constituit lipsa de butaşi. Datorită însă eforturilor oamenilor de ştiinţă de la Institutul experimental de culturi oleaginoase, situat în împrejurimile Kazanlîkului, acest obstacol a fost înlăturat. La acest institut trandafirii sînt reproduşi în două feluri.

Primul fel de reproducere constă în utilizarea de arbuşti tăiaţi sau de ramuri ale unor vechi arbuşti, plantaţi în terenuri special amenajate. Primăvara, cînd solul este îndeajuns de încălzit, mugurii dau naştere la mlădiţe, care sînt întărite cu îngrăşămintele necesare şi, toamna, butaşii sînt gata pentru a fi plantaţi. Butaşii obţinuţi în acest fel de pe o veche plantaţie de un ha. sînt suficienţi pentru plantarea unei noi suprafeţe de 12—16 hectare.

După cea de a doua metodă, arbuştii vechi nu sînt tăiaţi, ci culcaţi orizontal şi acoperiţi cu pămînt. Mlădiţele astfel obţinute la un ha. sînt suficiente pentru plantarea a 20—30 de hectare.

Trandafirii sînt un preţios izvor de beneficii pentru fermele agricole. Cîştigurile pe care acestea le obţin de pe urma livrărilor de trandafiri către stat sînt de ordinul milioanelor.

Mecanizarea în plantaţiile de trandafiri ocupă an de an un loc tot mai important. In ceea ce priveşte instalaţiile pentru prelucrarea petalelor de trandafiri, vechile alambicuri neîncăpătoare şi rudimentare au fost înlocuite, distileriile fiind complet reorganizate în prezent de către Intreprinderea de stat „Bulgarska roza" („Trandafirul bulgăresc"). Acum, în „Valea trandafirilor" sînt numeroase instalaţii moderne, care în perioada cînd culesul este în toi, în lunile mai şi iunie ale fiecărui an, prelucrează sute de tone de flori în fiecare zi.

știți ce este un algoritm

Nici în dicționarul limbii romîne moderne și nici în dicționarul de neologisme, recent apărut, nu veți găsi cuvîntul algoritm. Familiar de multă vreme matematicienilor, cuvîntul algoritm trăiește astăzi o nouă tinerețe, legată de apariția ciberneticii și a mașinilor electronice de calcul, de pătrunderea largă a matematicii în cele mai neașteptate domenii de activitate. Iată o definiție a noțiunii de algoritm: un ansamblu de reguli pentru efectuarea într-o ordine dată a unui sistem de operații în vederea rezolvării unor probleme de un anumit tip.

ORICE COPIL ȘTIE SĂ ADUNE

Cele mai simple algoritme sînt regulile după care se efectuează operațiile aritmetice obișnuite; însuși cuvîntul provine de la numele matematicianului uzbec Al-Horezmi, care încă în secolul al IX-lea a dat asemenea reguli.

Astfel, adunarea numerelor 175 și 243 se descompune în următoarea succesiune de operații simple: 1) se adună ultima cifră a numărului 175 cu ultima cifră a numărului 243; 2) dacă rezultatul este un număr mai mic decît 10 se notează rezultatul; dacă rezultatul este un număr mai mare decît 10 se notează ultima cifră a rezultatului și se reține 1 care se adaugă la rezultatul operației următoare; 3) se repetă aceleași operații cu cifrele care urmează. Evident, regulile formulate sînt valabile pentru adunarea oricăror două numere. După ce a fost stabilit un asemenea sistem de reguli și avînd la dispoziție rezultatele adunării numerelor de la 1 la 10, operația de adunare se poate face automat.

ALGORITME MAI COMPLICATE

Foarte cunoscut este algoritmul lui Euclid pentru găsirea celui mai mare divizor comun a două numere sau a două polinoame. În general o problemă complicată de matematică se consideră complet rezolvată cînd pentru ea se poate indica un algoritm, adică o succesiune de operații simple care să conducă la rezultatul final. Merită să subliniem faptul că pentru un matematician prima problemă care se pune este aceea a existenței algoritmului. Astfel, s-a demonstrat că pentru anumite probleme nu poate exista un algoritm (pentru o asemenea demonstrație matematicianul sovietic P.S. Novikov, a primit premiul Lenin), iar pentru alte probleme nu se știe încă dacă există sau nu un algoritm. După ce existența unui algoritm a fost demonstrată se ridică problema găsirii unui algoritm cît mai bun, care să necesite un număr cît mai mic de operații, deoarece este clar că un algoritm care necesită prea multe operații poate fi practic nerealizabil.

ALGORITMUL SE ÎNCREDINȚEAZĂ MAȘINII

Asemenea sistem de indicații și comenzi nu se întîlnește numai în problemele de matematică. El se întîlnește și în munca dispecerului care comandă mișcarea trenurilor sau procese de producție. Alcătuirea unui algoritm corespunzător pentru o clasă dată de probleme este deobicei o problemă dificilă, care cere o calificare înaltă și multă ingeniozitate. Dar odată algoritmul dat, procesul de rezolvare a problemelor

devine automat, el poate fi efectuat de către cineva care nu înțelege nimic din problemă; totul se reduce la îndeplinirea conștiincioasă a comenzilor indicate de algoritm. Tocmai pe aceasta se bazează posibilitatea de a încredința mașinii realizarea algoritmului.

CU MAȘINA TREBUIE SĂ VORBEȘTI ÎN LIMBA EI

Pentru ca mașina să poată executa algoritmul, este însă necesară încă o etapă, aceea a programării, adică a traducerii algoritmului în limba pe care mașina o poate înțelege. Conducîndu-se după algoritmul dat, omul-calculator își notează datele problemei, rezultatele intermediare și pe cele finale cu ajutorul unor cifre, litere sau alte simboluri. Ansamblul acestor simboluri se numește **alfabet**. Și mașina are nevoie de un asemenea alfabet; dar, în loc de reprezentarea grafică a simbolurilor, în mașină, acestea sînt reprezentate prin diferite stări fizice. Astfel, cel mai adesea se folosește un alfabet format numai din două simboluri care pot fi notate convențional 0 și 1 și care pot fi realizate electric cel mai simplu în felul următor: 0 — dacă nu trece curentul, 1 — dacă trece curentul. Adunarea numerelor se modelează prin operații asupra semnalelor electrice.

CĂUTAREA ÎN DICȚIONAR

E interesant să subliniem că în acest „alfabet" se pot reprezenta cele mai variate lucruri și că operații în aparență fără nimic matematic se pot modela prin operații matematice. Iată un exemplu. Numerotînd literele în ordinea în care se găsesc în alfabet, putem reprezenta orice literă printr-un număr; a va fi 1, b va fi 2, c va fi 3 și așa mai departe. Folosind numai simbolurile 0 și 1, putem scrie în loc de a 1, în loc de b 10 în loc de c 11, în loc de d 100 și așa mai departe. Dacă fiecare literă este reprezentată printr-un număr, un cuvînt va fi reprezentat prin numărul obținut punînd aceste numere unul lîngă altul. Presupunînd că vrem să folosim mașina pentru a traduce un text din limba română în limba engleză, căutarea în dicționar poate fi înlocuită prin scăderea numărului dat, pe rînd, din numerele dicționarului. Cînd rezultatul scăderii e zero numărul a fost găsit în dicționar. În felul acesta operația ne-matematică a căutării în dicționar a fost modelată matematic printr-o scădere.

JUCĂTORUL DE ȘAH

Un caracter asemănător regulilor pe care le-am întîlnit în algoritmele de mai sus au și regulile unor jocuri. Aceasta face să se poată pune problema elaborării unor algoritme care să permită obținerea unui rezultat cît mai bun al jocului. Un asemenea algoritm, bazat pe o tactică determinată, trebuie să indice jucătorului, pentru fiecare poziție, mișcarea cea mai bună. De exemplu, în jocul de șah se poate stabili un sistem de evaluare a figurilor (regele are un număr foarte mare de puncte, pionul are valoarea cea mai mică etc.), precum și a avantajelor poziționale. Diferența dintre numărul de puncte al albului și numărul de puncte al negrului caracterizează avantajul albului. Dintre toate mișcările posibile, cea mai bună este cea pentru care această diferență e maximă. În acest fel, se pot analiza cu ajutorul mașinii toate mișcările posibile și alege dintre ele cea mai bună mișcare. Pe acest principiu se și bazează folosirea mașinilor de calculat pentru jocul de șah. Acest exemplu ne-a condus la un alt domeniu al matematicii, de asemenea de dată recentă, intitulat „Teoria jocurilor".

Așadar, cele mai complicate calcule matematice, traducerea automată, comanda automată a proceselor de producție, jocul de șah și altele, iată ce se ascunde în spatele cuvîntului algoritm.

CELE MAI ÎNDRĂGITE ROLURI DIN CARIERĂ

Intreprinzînd ancheta de faţă, ne-am dat seama, odată mai mult, că artistul îşi iubeşte — întocmai ca un părinte copiii — toate rolurile pe care le joacă, de la cele principale şi pînă la cele episodice.

Cu toate acestea, sînt unele mai apropiate de inima lui, roluri pentru care manifestă o anumită... slăbiciune...

... Să stăm de vorbă cu cîţiva dintre artiştii noştri tocmai despre asemenea roluri.

— Vă închipuiţi cît îmi este de greu să vă răspund la întrebarea dv., trebuind să aleg un singur rol drag, din cele aproape 300 cîte am jucat în cariera mea — ne-a mărturisit *artistul poporului George Vraca*. Şi dacă e totuşi vorba să mă hotărăsc, am să mă opresc la Hamlet, rolul titular din capodopera lui Shakespeare. Sînt de atunci de cînd l-am interpretat pentru prima dată, dar l-am visat mereu, încă de pe cînd mă aflam pe băncile Conservatorului. Studierea îndelungată a acestui măreţ şi complex rol, dorinţa vie de a-i da o interpretare originală, care să se deosebească de cea a artiştilor care-l jucaseră pînă atunci, faptul că mi-a oferit din plin posibilitatea să pot arăta felurite faţete ale însuşirilor mele scenice, — toate acestea m-au făcut desigur să-l port mereu în inimă.

Dar Hamlet îmi aminteşte totodată, cu o deosebită plăcere, cît de caldă şi de loială a fost întrecerea ce a avut loc între Vraca, Calboreanu şi Valentineanu pentru cea mai bună interpretare. Rezultatul acestei întreceri nu s-a... pronunţat, dar ea a prilejuit fiecăruia minunate satisfacţii actoriceşti.

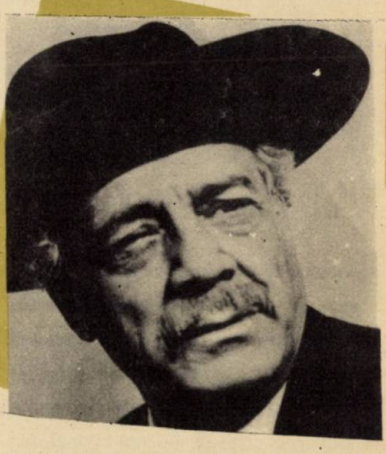

Artistul poporului *Jules Cazaban* ne-a vorbit, cu multă căldură, despre piesa lui Titus Popovici „Passacaglia", reprezentată pe scena Teatrului Municipal, spectacol în care el a interpretat rolul Profesorului.

— Rolul mi-a mers, de la început, direct la... inimă. Eu sînt un vechi şi

pasionat adept al muzicii — în orele libere cînt şi acum la violoncel — şi tocmai de aceea mi-a făcut o dublă plăcere faptul că am avut prilejul să dau viaţă acestui personaj, un minunat profesor de muzică, un om de mare omenie şi, în ciuda vîrstei sale înaintate, plin de iniţiativă şi de putere de muncă. E unul dintre rolurile mele preferate.

Artista emerită Elvira Godeanu ne-a vorbit cu pasiune despre „Coana Zoiţica" din comedia lui Ion Luca Caragiale „O scrisoare pierdută".

— Rolul acesta, pe care-l consider ca pe unul dintre cele mai frumoase din repertoriul clasic romînesc, m-a atras în mod deosebit, pentru că era de o factură nouă, deosebindu-se complet de toate cele pe care le interpretasem pînă atunci. Mai întîi, l-am studiat cu regretatul Camil Petrescu. De atunci, au trecut ani şi ani, înţelegînd tot mai bine semnificaţia rolului, mereu proaspăt pentru mine. Trecînd pe stradă, nu odată mi-a fost dat să aud: „Uite-o pe coana Zoiţica..." Interpretarea Zoiei din „O scrisoare pierdută" mi-a adus şi Premiul de Stat. Bucurii mari, pentru care rolul merită din plin să-l îndrăgesc atît de mult...

— Primarul din „Revizorul" este rolul meu preferat — ne-a declarat *artistul emerit Alexandru Giugaru*. În capodopera lui Gogol, rolul primarului are aceeaşi însemnătate ca şi cel al lui Hlestakov („Revizorul"). M-am ataşat de el de cum am făcut... cunoştinţă. Şi l-am îndrăgit nespus pentru că mi-a oferit un examen dintre cele mai mari în carieră: rolul are părţi nu numai de comedie, dar şi de adevărată dramă, cerînd multă virtuozitate pentru a înfăţişa aceste stări sufleteşti atît de diferite. După ce l-am jucat

în patria lui Gogol, citind aprecierile criticilor de acolo şi făcînd.. bilanţul aplauzelor spectatorilor, am fost fericit să constat că trecusem cu bine acest examen.

Artistul emerit Marcel Anghelescu, după ce a folosit... minutul de gîndire, mi-a spus:

— Notaţi vă rog pe Matei Millo, rolul titular din piesa dramaturgului Mircea Ştefănescu. Înfăţişarea figurii marelui om de teatru, actor, autor dramatic şi regizor, care a pus temelia tradiţiei realiste de interpretare actoricească în teatrul romînesc, redarea vieţii sale, din tinereţe şi pînă spre sfîrşitul ei, mi-au ridicat pro-

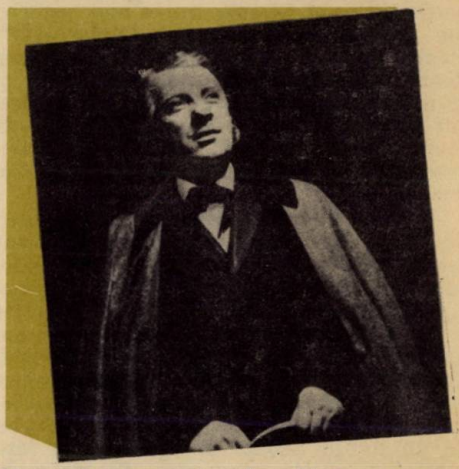

bleme foarte grele, dar dintre cele mai frumoase. Am îndrăgit omul şi artistul, am iubit şi iubesc rolul...

Artistul emerit Vasile Brezeanu de la Teatrul de Stat din Sibiu îşi aminteşte cu multă emoţie de rolul principal (Dom-

nul Jourdain) din comedia „Burghezul gentilom" de Molière, rol pe care l-a susținut chiar la inaugurarea acestui teatru.

— Rolul acesta de mare varietate îl îndrăgesc nespus de mult și pentru aceea că-mi evocă satisfacțiile ce le-am avut, ca vechi slujitor al scenei, la începerea activității unui nou teatru de stat în țară, teatru unde mă aflu și acum, după mai bine de 13 ani.

— Interpretarea Caterinei din „Marele fluviu își adună apele", de Dan Tărchilă, rămîne pentru mine cel mai mare eveniment din carieră — ne-a mărturisit actrița *Tatiana Iekel*. E primul meu rol de revoluționară, rol care mi-a ridicat probleme noi și importante de interpretare. Caterina m-a cucerit datorită fermității ei, datorită ideilor sale înaintate, luptei îndîrjite pentru libertate și progres. Faptul că am fost distinsă cu premiul I pentru interpretarea acestui rol în cadrul Decadei dramaturgiei originale contemporane, ce a avut loc în 1961, mi-a umplut inima de bucurie și mi-a dat un puternic imbold pentru munca mea viitoare.

Tînărul actor *Florin Piersic* s-a oprit asupra unui rol din cinematografie.

— E vorba de rolul țăranului Petre Orșa din filmul „Aproape de soare". Dorința nestrămutată a acestui personaj de a deveni oțelar m-a făcut și pe mine să îndrăgesc această muncă, atît de deosebită de a mea. Am stat aproape trei luni în mijlocul oțelarilor de la Hunedoara. Am filmat, dar am și lucrat efectiv, cot la cot cu ei. Și, spre marea mea bucurie, am primit diploma de „Oțelar III". Pentru mine, ca om și ca actor, la Hunedoara am făcut cea mai interesantă și frumoasă experiență de viață. Iar modestul rol din filmul romînesc „Aproape de soare" l-am închinat bravilor oțelari, care zi de zi dau mai mult metal patriei noastre.

— Rolul Germond din opera „Traviata" de Verdi îmi amintește de un moment foarte important din carieră — ne-a mărturisit baritonul *Nicolae Herlea*. Închipuiți-vă, rolul acesta de mare compoziție și de o puternică forță dramatică, l-am pregătit cu multă sîrguință la București, dar s-a întîmplat să-l joc, pentru prima oară, în U.R.S.S., alături de colegi sovietici din orașul Lvov. Era așadar vorba de un dublu debut: în operă și în fața spectatorilor din acest oraș. Cît de emoționat am fost în timpul desfășurării reprezentației, nu trebuie să vă mai spun. Emoțiile însă nu m-au părăsit nici după ce avusese loc ultima lăsare de cortină. Aș putea spune chiar că s-au accentuat, datorită primirii excepționale care mi s-a

făcut, a interesului și dragostei ce mi s-au arătat, deopotrivă de spectatori și de artiștii sovietici. Ori de cîte ori joc pe Germond retrăiesc parcă acele momente deosebite din Lvov...

Cîntăreața *Magda Ianculescu* s-a pronunțat cu promptitudine despre rolul pe care-l îndrăgește cel mai mult: — E vorba despre rolul titular din opera „Lucia di Lamermoor" de Donizetti, plin de romantism și de o rară frumusețe poetică. Am... visat acest rol ani și ani de zile. Acum cînd visul a devenit realitate, am înțeles cît de greu, aproape imposibil, mi-ar fi fost să-l fi putut interpreta înainte. Rolul Luciei solicită o tehnică avansată, o îmbinare perfectă a părții interpretative cu cea muzicală. Chiar și după premieră, continui să-l studiez cu aceeași mare pasiune...

S. NAUMESCU

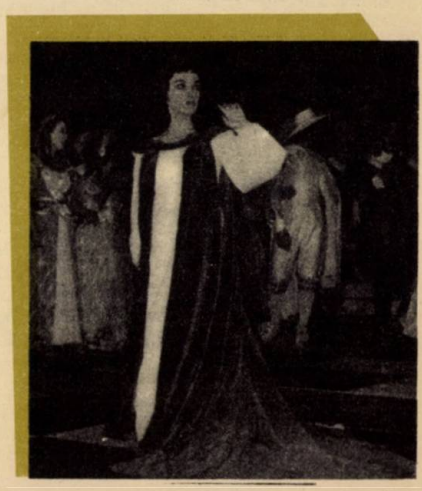

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

...31 mai 1961. Nocturnă fotbalistică de zile mari la Berna. Finala „Cupei Campionilor Europeni" la fotbal. Pe dreptunghiul de gazon, sub focul reflectoarelor, două echipe iberice: F.C. Barcelona și Benfica. Barcelona deschide scorul. Benfica egalează. Apoi scorul urcă: 2—1 și 3—1 pentru Benfica. Barcelona nu s-a resemnat. Atacă energic și reduce handicapul: 3—2. Este minutul 75. Nu este încă prea tîrziu, mai ales la fotbal, unde și într-un minut se pot întîmpla multe. Tensiunea a atins apogeul. Dar portarul portughez și... barele salvează totul. Tabela de marcaj rămîne neschimbată și, la fluierul final, Benfica este fericita cîștigătoare a „Cupei". Epilogul? Acasă, învinșii îl vor considera vinovat de pierderea meciului pe celebrul lor portar Ramallets, care se va vedea pus pe lista de transferuri. Iar signora Ramallets, profund afectată, zice-se de înfrîngerea echipei și de partea de vină a soțului său, va intenta acțiune de... divorț!

Așa s-a consumat ultimul act al capricioasei competiții, care, probabil ținînd să nu se dezmintă, a „debutat" cu eliminarea lui Real Madrid încă înainte de „sferturi" și s-a terminat cu victoria unei echipe pînă de curînd cu veleități modeste, care mai participase o singură dată în „Cupa Campionilor Europeni", în 1957—1958, cînd fusese eliminată din cursă, chiar din primul tur, de F. C. Sevilla.

Desigur, această mare întrecere fotbalistică ajunsă în 1961 la cea de a VI-a ediție— actualmente se dispută a VII-a — a polarizat în cea mai mare măsură interesul cercurilor sportive. Dar, să nu uităm că, de la un an la altul, „Cupa Campionilor Europeni" devine tot mai mult o competiție... polisportivă. Fotbalul, așa cum se cuvine sportului nr. 1, a făcut începutul. Curînd însă el a fost urmat și de alte sporturi: handbal, baschet, volei, tenis de masă. Rugbiul se pregătește și el să intre în „arenă", iar viitorul ne poate aduce și „adeziunea" altor discipline.

Deocamdată, „Cupa Campionilor Europeni" la fotbal, „decana" întrecerilor de acest gen, nu ne-a adus prea multe bucurii. Reprezentantele noastre, fie că se numeau Dinamo, C.C.A. sau Petrolul, ne-au furnizat doar... iluzii neîmplinite. Ne-au „răzbunat" însă — și încă din plin — handbalistele, voleibaliștii și jucătorii de tenis de masă: în 1961, trei dintre cele șapte „Cupe" puse în joc între echipe campioane de pe vechiul continent, au revenit sportivilor noștri!

Vă amintiți de o fotografie apărută astă-primăvară, mai exact la 20 martie 1961, în prima pagină a „Sportului popular"? Fotografia aceasta imortaliza un moment istoric pentru sportul nostru. Ea o înfățișa pe căpitanul echipei de handbal feminin Știința București, Josefina Ștefănescu, transfigurată de emoție ,primind „Cupa Campionilor Europeni". Era pentru prima oară cînd un astfel de trofeu revenea unei formații romîne.

N-au trecut prea multe săptămîni și a fost rîndul Rapidului să aducă în patrie „Cupa Campionilor Europeni". De astă dată la volei masculin. Indiscutabil, o victorie mare, dar și cu multe... emoții. Începutul a fost simplu. Rapidiștii au trecut, fără eforturi deosebite, peste M.V.K. Reva Amsterdam și Stade Français Paris. Și iată-ne la meciul cu Dukla Kolin, campioana R.S. Cehoslovace, în semifinale. Primul meci, la Pardubice, a fost cîștigat de Dukla cu 3—1. Returul a pus la grea încercare puterea de luptă a rapidiștilor. Bucureștenii — vă amintiți? — au pierdut primul set la 13 și o dată cu aceasta păreau că s-au risipit speranțele calificării în finală. Dar Rapid a reluat lupta cu puteri de uriaș. „Bombele" lui Horațiu Nicolau, Plocon, Grigorovici și Fieraru fac ravagii. Tesar și Schmidt, așii echipei cehoslovace, muncesc mult, dar jucătorii noștri sînt irezistibili și în uralele delirante ale galeriei, reușesc să se califice pentru finală. Adversar: T.S.K.A. Moscova. Bucureștenii cîștigă „acasă" primul joc: 3—1. Meci „tare" în retur, la Moscova. Setul I: 4—0 pentru Rapid. Perfect! T.S.K.A. egalează și preia conducerea. Apoi 12—10 pentru Rapid, 13—13, 13—14 (vom pierde setul?) 14—14, 15—15 și... 17—15 pentru Rapid. Un bun început. Setul II: Romînii încep prea siguri de ei și e... 1—7. Cesnokow și Mondzelewski excelează și T. S. K. A. cîștigă setul cu 15—9. Setul III: Romînii par a-și reveni, conduc cu 5—1, dar greșesc apoi des și pierd setul: 8—15. Se profilează imaginea celui de al treilea meci: la Budapesta... Dar Rapid și-a regăsit cadența. Setul IV: 15—8 pentru Rapid. Setul V: pasionant! 6—6, 9—9, 10—10. Apoi Rapid se detașează: 11—10, 13—10, 14—10 și o „bombă" necruțătoare a lui Nicolau pecetluiește scorul: 15—10.

Elevii lui Farkas Paneth, jucătorii de tenis de masă de la C.S.M.S. Cluj, ne-au adus în țară cea de a treia „Cupă a Campionilor Europeni". Au întrecut întîi pe Spartac Varșovia, învingătoarea campioanei R.F. Germane, T.T.C. Moerfelden, au lăsat în urmă și pe Racing Paris, iar în finală, la Leipzig, cu Lokomotiv, jucătorii noștri n-au pierdut măcar un set!

Dar cu aceasta n-am epuizat șirul comportărilor remarcabile ale sportivilor romîni în „Cupa Campionilor Europeni". La baschet, de pildă, am ajuns pentru prima oară în semifinale. C.C.A. a debutat ce-i drept, printr-o înfrîngere (56—70 la Bologna)cu echipa Virtus, dar în retur, la București, militarii au remontat și au cîștigat în cele din urmă de o „mustață", cum se spune. Nici întîlnirea următoare, cu Spartak Socolovo Praga, nu ne-a scutit de emoții. La „Zimni Stadion" a fost 60—50 Spartak. Dar ne-am ținut tare în București: 65—47! Deci mai departe: în semifinale. Aici ne-am găsit față în față cu excepționala echipă T.S.K.A. Moscova C.C.A. a fost nevoită să se încline: 58—98 la Moscova și 57—73 la București... De altfel, T.S.K.A. Moscova a cîștigat finalmente și Cupa.

Încă o calificare în semifinale ne-au adus voleibalistele de la Dinamo București. După două calificări mai mult sau mai puțin facile (3—0, 3—0 cu Fenerbahce Istanbul și 1—3, 3—0 cu Partizan Belgrad), dinamovistele au înfruntat puternica echipă Dinamo Moscova (0—3, 2—3). Cu aceleași scoruri, Dinamo Moscova a învins în finală pe A.Z.S.A.W.F. Varșovia.

Baschetul nostru feminin a fost mai puțin bine reprezentat în C.C.E.. Rapid n-a putut trece de primul tur: 39—38 la București, dar... 43—77 la Varșovia cu A.Z.S. A.W.F. Competiția baschetbalistelor a revenit tot unei echipe sovietice: T.T.T. Riga a cîștigat meciul retur cu Slovan Orbis Praga, cu 72—37, spulberînd astfel avantajul de numai un punct, pe care jucătoarele cehoslovace îl aveau după primul meci (77—76).

...Acum, „Cupa Campionilor Europeni", ediția 1961—1962, se află în plină desfășurare la mai multe sporturi. Întrecerea este pasionantă. Desigur, pronosticurile sînt deocamdată hazardate. Am vrea, firește, ca tot mai multe echipe romînești să se „amestece" în lupta decisivă, dar trebuie să amintim sportivilor noștri că o performanță o dată atinsă se cuvine neapărat întrecută. Deci, în noul an, cîte echipe de-ale noastre își vor adăuga la „cartea de vizită" măgulitoarea recomandație de cîștigătoare a „Cupei Campionilor Europeni"? Așteptăm răspunsul!

ION MĂLIN

ZOO curiozități

RUBINE ZBURĂTOARE

Colibri este cea mai mică pasăre din lume: împreună cu oul ei poate să stea într-o linguriță. Deși mică, această pasăre zboară cu o viteză și o ușurință uimitoare. Ea nu se teme nici de oameni și nici de cei mai puternici răpitori din pădure, cum ar fi vulturii, șoimii etc., care cedează în fața agilității și a atacurilor ei. Pasărea colibri atacă la ochi. La aceste însușiri se mai adaugă frumusețea ei, în special a aripilor. Datorită structurii celulelor din pene, acestea desfac razele de lumină în culorile curcubeului, făcînd ca micuțul corp al pasării să pară un rubin sclipitor care plutește în aer.

Viața pasării colibri este legată de florile din care își adună hrana. Într-o oră, o pasăre poate să viziteze 45—60 de flori, în fața cărora — printr-o mișcare rapidă a aripilor — se oprește imobilă în aer, fără a atinge florile, scoțînd cu ciocul lung și ascuțit insectele mici și nectarul. În timpul unei zile, această pasăre consumă o cantitate de hrană de două ori mai mare decît greutatea corpului ei.

ȘERPI MELOMANI

În general, șerpilor nu le place muzica, în afară de o singură specie care se numește *cobra*. Aceasta, la cea mai mică emoție, își lățește ceafa, unde îi apare un desen caracteristic de ochelari. De aici îi vine și numele de șarpele cu ochelari. Cobra este unul dintre cei mai veninoși șerpi. Este foarte răspîndit în India, unde hindușii, cunoscîndu-i obiceiurile caută s-o îmblînzească cu muzică. În timp ce i se cîntă din cobuz, ea pare că dansează dar totodată e gata să-l ucidă fulgerător pe cîntărețul neatent.

STRUȚUL — UN SOȚ IDEAL

Despre struț, toată lumea știe că este o pasăre mare, cu picioare lungi și puternice, ceea ce îi permite să fie un bun alergător. Cei care au studiat viața intimă a struțului american de pildă au observat că femela nu ține de loc la perpetuarea speciei. Din această cauză, masculul s-a simțit nevoit să aibă el grijă de urmași. Astfel cînd se apropie perioada împerecherii, struțul curăță un loc în care strînge de mîncare. Apoi aduce 5—7 femele pe care le obligă să depună ouăle acolo. Cînd s-a adunat un număr de 20—100 de ouă, masculul alungă pe femele și rămîne să clocească ouăle. După ce scoate puii, el îi crește cu grijă, învățîndu-i să-și caute hrana și să alerge. În timp ce masculii se îngrijesc de creșterea și educarea puilor, femelele se plimbă.

O VIETATE... SCHIMBĂTOARE

Cameleonul este o specie de șopîrlă din regiunile tropicale, care are proprietatea de a-și schimba culoarea pielii potrivit mediului înconjurător. În afară de aceasta, el își poate mișca ochii independent unul de celălalt, fapt care îi înlesnește prinderea insectelor cu care se hrănește.

BIJUTERII VII

În podgoriile noastre, pot fi văzute noaptea, îndeosebi în luna iunie, șiruri de scîntei. Sînt *licuricii* care în timpul zilei stau ascunși printre buruieni, iar cum se întunecă își iau zborul, luminîndu-și calea cu ajutorul unor minuscule lampioane fosforescente.

În țările tropicale, licuricii au o rudă — *cucuio* — care își aprinde lampioanele după voie. Femeile băștinașe stimulează această mică insectă, hrănind-o cu tulpini de trestie de zahăr și punîndu-i la dispoziție vase cu apă în care să se scalde. În zilele de sărbătoare, acestea — strînse în niște pungulițe de pînză foarte subțiri — sînt purtate în păr ca niște bijuterii.

ȘOPÎRLE URIAȘE

Varanii sînt cele mai mari șopîrle. În sudul Asiei există unele exemplare care depășesc lungimea de 3 m. Aceste șopîrle uriașe sînt bune înotătoare, dar cea mai mare parte din viață și-o petrec pe uscat. Fiind carnivore feroce, ele consumă multă carne de porc mistreț, antilope, păsări și mai ales ouăle acestora. Din lăcomie, nu refuză nici hoiturile, ajungînd pînă acolo încît dezgroapă și mortii din cimitire. De aceea, locuitorii din regiunile sudice ale Asiei sînt obligați să îngroape morții pe copaci. Cu toate acestea numeroși birmanezi consideră carnea și ouăle de varani comestibile.

CĂSNICIE FORȚATĂ

În pădurile tropicale există o pasăre cu cioc mare asemănător unui corn de rinocer — de unde i se trage și numele de *„pasărea-rinocer"*. Însă, pe cît este ciocul de mare pe atît este de ușor, deoarece în interior este buretos. La această ființă întîlnim însă curiozități mai mari în ceea ce privește obiceiurile. Iată unul: după împerechere, masculul se îngrijește de amenajarea cuibului, preferînd scorburile de copaci pe care le curăță și le netezește. Apoi o aduce pe femelă și după ce aceasta a intrat în scorbură și s-a așezat comod, zidește intrarea, lăsînd numai o deschidere mică pe unde o hrănește. Aici femela depune ouăle și scoate puii. Toată ziua, masculul aleargă după mîncare și continuă să-și hrănească familia pînă cînd puișorii sînt destul de mari ca să poată zbura. Abia atunci el desface intrarea și o lasă pe mamă să iasă afară cu puișorii.

MAME ADOPTIVE

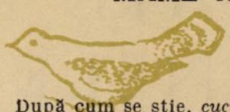

După cum se știe, *cucul* este o pasăre călătoare care vine la noi în țară prin luna aprilie și pleacă prin august în regiunile calde. El este folositor agriculturii, fiindcă se hrănește cu insecte, mai ales cu cele pe care alte păsări le refuză, cum ar fi omizile păroase.

Cucul este însă o pasăre care și-a pierdut instinctul clocitului. Din această cauză, el nu se îngrijește de construirea cuibului și de scoaterea puilor. Comoda femelă se mulțumește să depună cîte un ou în cuiburile altor păsări — privighetori ori pitulici — care clocesc pe lîngă ouăle lor și pe cele de cuc. Puii de cuc cresc însă mai repede, întrecînd pe cei ai mamei adoptive, pe care îi aruncă din cuib. Naiva mamă îl hrănește mai departe pe „uriașul" pui de cuc pînă ce acesta își ia zborul...

UMOR UMOR UMOR UMOR

CUM ARATĂ UN BOXER PROFESIONIST:

Înainte de meciuri — După meciuri — După carieră

UN PROVERB DIN SPORTUL PROFESIONIST

Cînd doi se bat... al treilea cîștigă...

Desene de GROSU MIHAI

GENERAȚII DE ARTIȘTI PE SCENELE NOASTRE

De-a lungul istoriei teatrului nostru, se poate observa cum generații de artiști au slujit scena românească.

Știm bine că înainte vreme, a-ți alege profesiunea de actor era un act de mare curaj, că cei care se dedicau acestei nobile îndeletniciri aveau de înfruntat, de cele mai multe ori, nenumărate greutăți, să ducă o existență incertă și umilitoare. Cu toate acestea, iubirea puternică pentru artă, pentru teatru, a fost mai presus de toate neajunsurile profesiunii de actor — în acele timpuri desconsiderată — și mulți au îmbrățișat-o cu adevărată pasiune, transmițînd și copiilor lor focul sacru al scenei...

Din multele exemple să ne oprim doar asupra cîtorva...

Cea mai de seamă artistă a țării noastre, din a doua parte a secolului al XIX-lea, *Aristizza Romanescu*, a fost fata actorului Costache Demetriade și a artistei Paulina Stavrescu.

Marele actor Iancu Brezeanu a lăsat și el un urmaș care i-a făcut cinste lui și teatrului românesc : pe *Grigore Brezeanu*.

Cu cîtă emoție își amintește și astăzi actrița *Migry Avram-Nicolau* de la Teatrul „Const. Nottara" despre... divergențele artistice dintre bunica sa, artista Maria Ciucurescu și mama sa, artista Marioara Cinschi. Una susținea sus și tare ca Migry să urmeze arta dramatică, cealaltă o îndemna cu perseverență spre muzică. Și pentru ca să restabilească armonia în familie, Migry Avram-Nicolau s-a hotărît să studieze și teatrul și canto...

L-ați văzut vreodată pe artistul emerit *Gh. Ciprian* plimbîndu-se la braț prin frumoasa noastră Capitală cu băieții lui, actorii Alexandru Ciprian de la Teatrul „Constantin Nottara" și Nică Ciprian de la Teatrul pentru copii și tineret ? Cred că nu există fericire mai mare pentru acest vechi și pasionat slujitor al scenei ca atunci cînd se găsește laolaltă cu „artiștii tatii".

E cu putință ca tînărul actor al Teatrului Național „I. L. Caragiale", *Mihai Fotino*, să apară într-un nou spectacol fără ca tatăl său, artistul emerit Mișu Fotino de la Teatrul de Stat din Brașov să nu plece anume la București pentru a-i urmări cu... sufletul la gură, jocul ? Mihai Fotino a debutat în teatru la vîrsta de 7 ani, alături de tatăl său, în piesa „Coloniale". De atunci au jucat împreună de sute de ori.

Actorul *Ovid Teodorescu* de la Teatrul Național „I. L. Caragiale" este fiul actriței Silly Vasiliu de la Teatrul de Stat de Operetă, care a jucat ani de zile cu mare succes în compania „Cărăbuș" a regretatului Constantin Tănase. Nu de mult, mama și fiul s-au întîlnit — și vă închipuiți cu cîtă plăcere — în cadrul aceleași munci artistice : au apărut împreună în filmul „Bădăranii".

Un obicei vechi pe care maestrul emerit al artei, regizorul *Ion Sahighian* îl păstrează și astăzi : nu există seară în care, ori fiica sa Lia Sahighian de la Teatrul „Constantin Nottara", ori fiica sa Anca Sahighian de la Teatrul Național „I. L. Caragiale" să aibă spectacol, fără ca el să nu-și marcheze prezența în teatru. Cînd joacă și una și cealaltă în aceeași seară, problema devine mai... complicată. Maestrul Ion Sahighian însă nu renunță nici atunci la plăcerea de a le vedea pe amîndouă și de a discuta cu ele despre spectacolul și rolul respectiv, nu numai ca părinte, ci și ca director de scenă.

N. SANDU

CARMEN

S 616 A

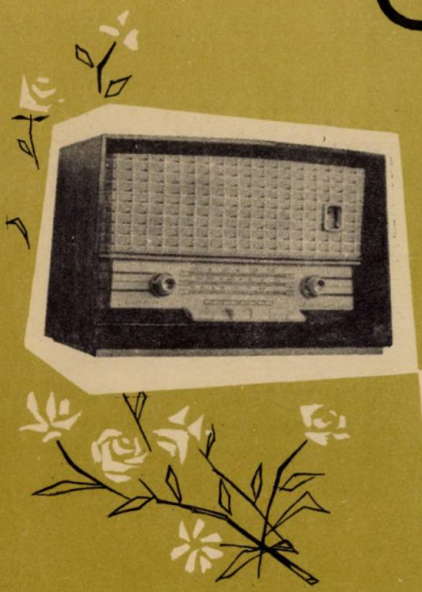

Electronica

Un nou radioreceptor fabricat de Uzinele „ELECTRONICA"

- 3 + 2 tuburi electronice
- 3 game de unde
- Indicator optic de acord
- Difuzor eliptic de 1 V. A.

PERFORMANȚELE EXCEPȚIONALE PE TOATE GAMELE DE UNDE, SUNETUL CLAR, ASPECTUL ELEGANT AL CASETEI DE DIMENSIUNI REDUSE ÎMPREUNĂ CU PREȚUL CONVENABIL FAC DIN EL RADIORECEPTORUL DV. PREFERAT.

Originalitate,

eleganță,

excepționale performanțe electrice și acustice.

Toate acestea vă sînt oferite de radioreceptorul S 604 A.

"fantezia"

Construit de Uzinele „ELECTRONICA" pentru 3 game de unde, cu 3 + 2 tuburi electronice, prevăzut cu indicator optic de acord și reglaj de ton, echipat cu 2 difuzoare de 2,5 V. A.

Cooperativa

„TEHNOMETAL"

Ploiești, str. Vasile Roaită Nr. 74

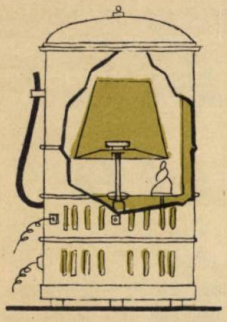

CONFECȚIONEAZĂ:

mașini electrice de spălat rufe, cu storcător centrifugal la prețul de lei 1.250. Spală perfect în 5-8 minute și stoarce pînă la uscare, în 1-3 minute, cantitatea de cca. 2,500 kg. rufe uscate, într-o singură încărcătură. Sînt echipate cu motor electric monofazic de 220 V. sau 110 V.

În termenul de garanție (un an de la data cumpărării) orice defecțiuni ivite se remediază gratuit de producător, prin centrele sale de depanare, din principalele orașe ale țării.